

Eserin Adı:

Peygamberimizin (S.A.V.) Güzel Ahlâkı

Edit ve Mizanpaj:

Cafer BAYRAKDAR

Yayıncı

Sertifika No: 1206-34-003292

Baskı ve Cilt:

İmak Ofset Basım ve Yayın

Tic. ve San. Ltd. Şti.

Merkez Mahallesi Göl Sokak No: 1

Yenibosna / İstanbul

İSTANBUL - NİSAN 2013

Birinci Baskı

ISBN: 978-975-????-??-?

© Copyright

Bu eserin, tüm telif hakları yazarına aittir.

**PEYGAMBERİMİZİN
(S.A.V.)
GÜZEL AHLÂKI**

İSMET ÇALAPKULU

**BU KİTAP,
KÜTÜPHANENİZE
HEDİYE OLARAK
GÖNDERİLMİŞTİR.**

(YALNIZCA 500 ADET ÜRETİLİP,
BEDELSİZ OLARAK DAĞITILMIŞTIR.)

Web Adresi: www.ismetcalapkulu.com

Mail Adresi: bilgi@ismetcalapkulu.com

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	6
BİRİNCİ BÖLÜM	7
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) AHLÂKI	7
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) GÜZEL AHLÂKI	8
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ADALETİ	12
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ŞEFKAT VE MERHAMETİ	17
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ÇOCUKLARA KARŞI OLAN ŞEFKATİ	19
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) HAYVAN SEVGİSİ	21
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) CÖMERTLİĞİ	23
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) TAKVASI	25
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) FAKİR VE YOKSULLARA MERHAMETİ	28
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) DOĞRULUĞU	32
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) CESARETİ	35
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) MİSAFİRE İKRAMDA BULUNMASI	39
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) HASTALARI ZİYARET ETMESİ	42
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) HEDİYELEŞMEYE ÖNEM VERMESİ	44
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) MÜTEVAZİ HAYATI	47

İKİNCİ BÖLÜM	51
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) İBADET HAYATI	51
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) NAMAZI	52
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) DUASI	57
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ORUCU	64
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ZEKÂTI	67
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) HACCI	72
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ZİKİRİ	74
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ALLAH KORKUSU	79
PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) SABRİ VE ŞÜKRÜ	84
KAYNAKLAR	89

ÖNSÖZ

İnsanların huzurlu, onurlu ve mutlu bir hayat yaşayabilmeleri için Peygamberimiz (S.A.V.)'in güzel ahlâkını örnek almaları ve O (S.A.V.)'nin gibi yaşamaları gerekir. Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Hiç şüphesiz Sen pek büyük bir ahlâk üzeresindesin.”

(Kalem Suresi, 4)

Peygamberimiz (S.A.V.), Allah'ın en yüce övgüsüne mazhar olmuştur. O bizzat Allah (C.C.) tarafından özel olarak eğitilmiştir.

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed (S.A.V.) insanlığın iftihar tablosudur. Kıyamete kadar gelmiş ve gelecek bütün insanlar için en güzel bir örnek teşkil etmektedir. O'nun yapmış olduğu tebliğlerle insanlık yeniden hayat bulmuş-

tur. Öz kızlarını diri diri toprağa gömecek kadar vahşi bir toplumu çok kısa biz zamanda düzeltip, dünyanın en ahlâklı insanları haline getirmiştir.

Hız. Muhammed (S.A.V.)'in örnek alınmasını bizzat Allah (C.C.) emretmiştir. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Allah'ın Resulünde sizin için güzel bir örnek vardır.”

(Ahzab Suresi, 21)

Peygamberimiz (S.A.V.)'de şöyle buyurmuştur:

“Ben ancak güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim.”

Onun ahlâkı Kur'an ahlâkıdır.

İki cihanın güneşi Hız. Muhammed (S.A.V.)'in yüce ahlâkını anlatmak, satırlara sığdırmak mümkün değildir. O'nun taşıdığı üstün vasıfları, bugüne kadar hiçbir insan tam olarak anlatamamıştır.

Çalışmak bizden Tefvik ise Allah'tandır.

İsmet Çalapkulu

İstanbul, 2012

BİRİNCİ BÖLÜM

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) AHLÂKI

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) GÜZEL AHLÂKI

Hız. Muhammed (S.A.V.)'in Arabistan'da bulunduğu asırda, halk tamamen atalarından gelen ahlâk dışı esas ve prensiplere göre hareket etmekteydi.

O zamanlar içki, kumar, fuhuş onların ortak eğlence ve geçim kaynaklarıydı. Adam öldürmek, gasp yapmak sık sık karşılaşılan olaylardandı. Kız çocuklarını toprağa diri diri gömecek kadar insanlık dışı vahşî ve çirkin hareketleri vardı. Kadınlar bir eşya gibi pazarda alınıp satılıyordu. İnanç olarak da putperestlik hâkimdi.

Hız. Muhammed (S.A.V.) böyle bir vahşî, cahil ve merhametsiz bir milleti ıslah etmek için gönderilmişti. Görevini yaparken çok büyük eziyetlere maruz kalmış, fakat bugüne kadar yeryüzünde hiç

kimseye nasip olmayan kısa bir sürede benzersiz inkılâplar gerçekleştirmiştir.

Hız. Muhammed (S.A.V.), putperestlik yerine tevhid dinini getirmiş ve asırlardan beri birbirine düşman olan kabileleri barıştırmıştır. Birlikte huzur, güven ve sevgi içinde kardeşçe yaşamalarını öğretip, içki, kumar ve zinayı tamamen yasaklamıştır.

O'nun yetiştirdiği güzide sahabeler, kıyamete kadar bütün insanlara örnek teşkil eden, birer şahsiyet olmuşlardır. Bugün dahi ahlâkî yönden sahabelere denk hiçbir beşer yoktur.

Allah Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“O vakit Allah'tan bir rahmet ile onlara yumuşak davrandın! Şayet sen kaba, katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz, etrafından dağılıp giderlerdi. Şu halde onları affet; bağışlanmaları için dua et; iş hakkında onlara danış. Kararını verdiğin zaman da artık Allah'a dayanıp güven. Çünkü Allah, kendisine dayanıp güvenenleri sever.”

(Al-i İmran Suresi, 159)

Peygamberimiz (S.A.V.)'in güzel ahlâkı canlı bir Kur'an'dı. Bütün güzel vasıflar kendisinde toplanmıştı. Efendimiz (S.A.V.) eşsiz bir ahlâka sahip olduğu ve bütün insanlara, kıyamete kadar örnek bir şahsiyet olarak gönderildiği için büyük değ-

şimleri kısa bir zamanda gerçekleştirdi. İnsanlara tebliğ ettiği ilahi mesajla dünyayı karanlıktan çıkardı.

Peygamberimiz (S.A.V.) sadece kendi asrı için gönderilmemiştir. Kıyamete kadar gelecek bütün insanlara hayatın her konusunda canlı bir örnek olmuştur. O'na her şeyi bizzat Allah (C.C.) öğretmiştir. Hiç kimseden ders almamış ve kimseyi taklit etmemiştir. Okuma yazma bilmediği halde, insanlara kıyamete kadar ilim, irfan ve nur saçmış eşsiz bir Zat'tır.

Allah (C.C.) O'nu örnek almamızı bizlere emretmektedir:

“Resulüm! Deki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah'ta sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir.”

(Al-i İmran Suresi, 31)

Yine Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Ve sen elbette yüce bir ahlâk üzeresin.”

(Kalem Suresi, 4)

Peygamberimiz (S.A.V.)'in ahlâkı Allah (C.C.) tarafından ayetlerde övülmektedir. Allah (C.C.) tarafından eğitilmiş ve terbiye edilmiş olduğu için çok

özel bir ahlâka sahiptir.

Yine başka bir ayette insanlara mükemmel bir örnek olarak gönderilmiş olduğu bildirilmektedir.

“Andolsun ki, Resulullah sizin için Allah’a ve ahi-ret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah’ı çok zik-redenler için güzel bir örnektir.”

(Ahzab Suresi, 21)

Efendimiz (S.A.V.) Kur’an’ın canlı bir şahidi ol-muştur. Kur’an’ın emrettiği her şeyi, kendi haya-tında bizzat uygulamıştır.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmak-tadır:

“Andolsun size kendinizden öyle bir Peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O, size çok düşkün, Mü’minlere karşı çok şef-katlidir.”

(Tevbe Suresi, 128)

Esmâ-i Hüsna’nın iki ismi Peygamberimiz (S.A.V.) de en yüksek derecede tecelli etmiştir. Allah (C.C.) çok şefkatli ve pek merhametli olan sıfatlarını Peygamberimize (S.A.V.) de vermiştir.

Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyrulmaktadır:

“Resulüm! Biz seni âlemlere ancak rahmet ola-rak gönderdik.”

(Enbiya Suresi, 107)

Kıyamete kadar O'nun gibi eşsiz ahlâka sahip hiç kimse gelmemiş ve gelmeyecektir. Bütün insanların ve cinlerin kıyamete kadar tek Peygamberidir. Getirdiği ilahî mesaja tam uyanlar dünya ve ahirette cennet hayatı yaşayacaklardır.

Peygamberimiz (S.A.V.) güzel ahlâka ait hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmaktadır:

“Ben güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim.”

(Müsned)

“Güzel ahlâk dinin yarısıdır.”

(Cami'üs Sağir)

“İmanı en kâmil Mü'minler ahlaken de en güzel olanlardır.”

(Ebu Davud)

“Sizin en iyiniz ahlâken en iyi olanınızdır.”

(Buhari)

“İyilik ahlâk güzelliğidir; günah ise insanların bilmesini istemediğin, vicdanını rahatsız eden şeydir.”

(Müslim)

“Hiçbir anne baba, çocuğuna güzel ahlâktan daha güzel bir miras bırakmamıştır.”

(Tirmizi)

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ADALETİ

Adalet; her şeyi hikmet icabı yerli yerine koymak, her hakkı hak sahibine vermektir. Adaletin zıddı ise zulümdür.

Peygamberimiz (S.A.V.) dünya ile olan ilişkisini kesmemiş, İslam'ı tebliğ ve yaymak için yüzlerce birbirine düşman olan Arap kabilesiyle ayrı ayrı ilgilenmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.) kabileler arasındaki çeşitli ihtilafları adil bir şekilde çözmüş, hiçbir zaman adalet ve merhametten zerre kadar ayrılmamıştır. Onun için bütün Arap kabilelerinin sevgi ve saygısını kazanmıştır. Kısa bir zaman içinde İslam'ı Arabistan'a yaymayı başarmış yegâne insandır.

Müslüman olmayan Yahudi ve Hristiyanlar da

aralarındaki ihtilafları çözmek için adil davranan ve hiçbir zaman taraf tutmayan Peygamberimiz (S.A.V.)'e geliyorlardı. Aralarındaki çeşitli ihtilafları onların kendi kanunlarına göre çözüyordu. İnancından dolayı kimseye ufacık dahi haksızlık yapılmamıştır. Hiç kimse mal, mülk, mevki, şöhret ve mertebesinden dolayı farklı bir uygulamaya tabi tutulmamıştır.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Muhakkak ki Allah; adaleti, iyiliği, akrabaya yardım etmeyi emreder, çirkin işleri, fenalık ve azgınlığı da yasaklar. O, düşünüp tutasınız diye size öğüt veriyor.”

(Nahl Suresi, 90)

Allah (C.C.) bu ayette dünya nizamını sağlayan şu üç esası insanlara emretmektedir:

Adalet; Hakkı hak sahibine vermek.

İhsan; iyilik ve hayırlı işler yapmak.

Akrabaya Yardım; uzak ve yakın olan bütün akrabalara iyilikte bulunmak.

Allah başka bir ayette ise şöyle haber vermektedir:

“Ey İman edenler! Adaleti titizlikte ayakta tutan, kendiniz, ana babanız ve akrabanız aleyhin-

de de olsa Allah için şahitlik eden kimseler olun. (Haklarında şahitlik ettikleriniz) zengin olsunlar, fakir olsunlar Allah onlara (sizden) saha yakındır. Hislerinize uyup adaletten sapmayın, (şahitliği) eğer, бүкер (doğru şahitlik etmez), yahut şahitlik etmekten kaçınırsanız (biliniz ki) Allah yaptıklarınızdan haberdardır.”

(Nisa Suresi, 135)

Şahitlik yapacak olan kimsenin doğru şahitlik yapması, sadece Allah’tan korkarak hareket etmesi açıkça emredilmektedir.

Yine Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutan, adaletle şahitlik eden kimseler olun. Bir topluluğa duyduğunuz kin, sizi adil davranmamaya itmesin. Adaletli olun; bu, Allah korkusuna daha çok yakışan (bir davranış) tır. Allah’a isyandan sakının. Allah yaptıklarınızı hakkıyla bilmektedir.”

(Maide Suresi, 8)

Adalet adeta sosyal hayatın sigortası hükmündedir. Adalet olmazsa toplumun düzeni bozulur.

Ebu Said El Hudri’nin bildirdiğine göre;

“Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) savaş ganimetlerini dağıtmakta iken yoğun bir kalabalık var-

di. Ashaptan biri haddi aşarak Peygamberimizin sırtına çıkarcasına, üzerine abanmıştı. Peygamberimiz (S.A.V.) elinde bulunan ince hurma değneğiyle onu ikaz ederken, yanlışlıkla değnek sahibinin yüzüne geldi. Ve sahabe hafif bir şekilde yaralandı. Peygamberimiz (S.A.V.) değneği sahibinin eline vererek “Hakkını al” buyurdu. Sahabe ise “Ben hakkımı size helal ediyorum diye cevap verdi. Bu örnek, adaletin gecikmeden bizzat kendisinde uygulanmasını sağlamış oldu. Adaletin yerleşmesinde devlet başkanı, zengin ve rütbeli her kim olursa olsun fark etmeyeceğini ashabına ifade etti.

Sahabelerden Ebu Hadrâd bir Yahudi’den borç para almıştı. Vade dolduğu için Yahudi alacağını ısrarla istiyordu. Ebu Hadrâd’ın ise üstündeki elbisesinden başka hiçbir mal varlığı yoktu. Sahabe borcunu ödemesi için Yahudi’den bir süre vermesini istedi. Yahudi bunu kabul etmedi. Sahabeyi alıp Peygamberimiz (S.A.V.)’in huzuruna getirdi ve alacağını ondan tahsil etmesini istedi. Sahabe ilerde eline bir para geçince borcunu ödeyeceğini Peygamberimiz (S.A.V.)’e söyledi. Peygamberimiz (S.A.V.) sahibinin yapmış olduğu bu teklifi kabul etmedi ve borcunu hemen ödemesini istedi. Sahabe bunun üzerine bir kısım elbiselerini satarak borcunu ödedi.

Yine bir gün, Peygamberimiz (S.A.V.) hurma bö-

lüşümü için Abdullah Bin Sehl ile yeğeni Muhlise'yi Hayber'e görevli olarak göndermişti. Abdullah'ı bir kısım kimseler yolda öldürdüler. Muhlise öldürenleri, Peygamberimiz (S.A.V.)'e gelip şikâyetle bulundu. Peygamberimiz (S.A.V.) Muhlise'ye sordu:

“Yahudilerin Abdullah'ı öldürdüklerine dair yemin edebilir misin?”

Muhlise olayı kendi gözü ile görmediği için, yemin edemeyeceğini beyan etti. Hâlbuki Hayber'de Yahudilerden başka hiç kimse yoktu. Fakat Abdullah'ı Yahudilerin öldürdüklerine dair olayı gören hiçbir görgü şahidi yoktu. Peygamberimiz (S.A.V.) öldürülen Abdullah için devlet hazinesinden yüz deve kan bedeli ödedi.

Efendimiz (S.A.V.) suç kesin delillerle sabit olmadıkça vicdanî kanaatle hüküm vermezdi. O yüzden taraflardan davaları için şahit getirmelerini isterdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) vefatına yakın tarihte son hastalığında, sahabeleri toplayarak onlara şöyle buyurdu:

“Ey insanlar! Sizlerden ayrılma vaktim oldukça yaklaştı. Eğer birinizin sırtına vurmuşsam, işte sırtım gelsin vursun, birinizin malını almışsam işte malım gelsin alsın” dedi.

Peygamberimiz (S.A.V.) ömrü boyunca hakkani-

yet ve adaletten asla ayrılmamıştır. Her hususta adaleti esas almıştır. Başkasına yapılacak en küçük haksızlığa dahi gönlü razı olmamıştır.

Haksız yere başkasına ait bir şeyi almak zulümdür. Zulmün sonucu ise açık bir azaptır. Ancak adaletin gerçekleşmesi ile insan vicdanı rahat etmektedir.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

“Allah size, mutlaka emanetleri ehli olanlara vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder. Allah size ne kadar güzel öğütler veriyor! Şüphesiz Allah her şeyi işitici, her şeyi görücüdür.”

(Nisa Suresi, 58)

Mekke fethedilince Kâbe'nin anahtarları o gün henüz Müslüman olmayan Osman Bin Talha'da bulunuyordu. Hz. Ali (R.A.) anahtarları ondan alarak Kâbe'yi açtı. Peygamberimiz (S.A.V.) içeriye girerek iki rekât namaz kıldı. Amcası Hz. Abbas (R.A.) gelip Kâbe'nin anahtarlarını talep etti. Bu şerefli görevin kendisine verilmesini istedi. Ancak bu ayet nazil olunca anahtarları bu görevi hakkı ile yapan eski vazifeli Osman Bin Talha'ya geri verdi. Bu güzel olay Osman Bin Talha'nın Müslüman olmasına vesile oldu.

Peygamberimiz (S.A.V.) adaletle ilgili bir kısım

Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Yer ve gök adaletle ayakta durmaktadır.”

(Ebu Davud)

“Adaletle hükmeden idareciler hiçbir gölgenin bulunmadığı mahşer gününde arşın gölgesinde gölgeleneceklerdir.”

(Buhari)

“Cennete giren üç gruptan biri de adaletli kimselerdir.”

(Müslim)

“Bir kimsenin hakkına tecavüz ederek ona zulmetmiş olan kişi hak sahibiyle hesaplaşmadıkça cennete giremeyecektir.”

(Buhari, Müslim, İbni Mace)

“Mazlumun bedduasından sakının. Çünkü o dua ile Allah Teâlâ arasında perde yoktur.” buyurmuştur.

Peygamberimiz (S.A.V.) adaletle davranan kişileri her zaman övmüştür. Hakka tecavüz eden zalimlere de karşı çıkmıştır.

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ŞEFKAT VE MERHAMETİ

Peygamberimiz (S.A.V.) çok şefkatli ve merhametliydi. O'nun merhameti bütün canlıları kapsamıştır. Peygamberimiz (S.A.V.) kendisine hakaret edip alaya alan, eziyette bulunup canına kastetmek isteyen düşmanlarına bile merhametini hiçbir zaman esirgememiştir.

O'nun adeta güneşe benzeyen engin şefkatin-den herkes istifade ediyordu. Hasta, fakir, köle ve yetimlere iyilik ve yardım hususunda mutlaka öncelik tanıyordu.

Kur'an-ı Kerim'de Peygamberimiz (S.A.V.)'in âlemlere rahmet olarak gönderildiği, Mü'minlere karşı çok merhametli ve şefkatli olduğu açıkça bil-

dirilmiştir.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

“Resulüm! Biz seni âlemlere ancak rahmet olarak gönderdik.”

(Enbiya Suresi, 107)

Başka bir ayette Allah (C.C.) bizlere şöyle haber vermektedir:

“Andolsun size kendinizden öyle bir Peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O, size çok düşkün, Mü'minlere karşı çok şefkatlidir, merhametlidir.”

(Tevbe Suresi, 128)

Allah (C.C.) bu ayette kendi isimlerinden olan çok şefkatli ve pek merhametli sıfatlarını Peygamberimiz (S.A.V.)'e vermiştir. Daha önce bu iki sıfat hiçbir Peygambere verilmemiştir. Düşmanlarına dahi şefkat ve merhametle muamele ederdi.

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ÇOCUKLARA KARŞI OLAN ŞEFKATİ

Peygamberimiz (S.A.V.) çocukları çok sever, onları öper ve okşardı. Yeryüzüne O'nun gibi merhametli ve şefkatli hiç kimse gelmemiş ve gelmeyecektir.

Arabistan'da çocukları sevmek pek hoş karşılanmıyordu. Hatta ayıp bile sayılıyordu. Çünkü o zamanlar orada bir vahşet hüküm sürüyordu. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömecek kadar merhametten yoksun bir toplum yaşıyordu.

Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) torunu Hz. Hasan (R.A.)'ı kucağına almış, seviyordu. Huzuruna gelen bir kişi bu olaya hayret etti. Benim on tane çocuğum var, bugüne kadar bunlardan hiçbirini öpmedim, dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) adama hitaben şöyle buyurdu:

“Merhamet etmeyene merhamet olunmaz.”

(Buhari)

Başka bir Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Yerde olanlara merhamet ediniz ki gökte olanlar da size merhamet etsinler.”

Bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) namazda secde de iken, torunu Hz. Hasan (R.A.) sırtına çıktı. Düşmemesi için Peygamberimiz (S.A.V.) secdeyi uzattı. Ve sırtından ininceye kadar onu bekledi.

Yüce Peygamberimiz (S.A.V.) her zaman öksüz ve yetim çocukları himaye eder, keder ve sevinçlerine ortak olurdu.

Bir Hadis-i Şerif’te şöyle buyurmuştur:

“Yoksulların geçimlerini üzerine alan bir Müslüman Allah yolunda cihad eden mücahid gibi yahut gündüzleri oruçlu, geceleri de ibadetle meşgul olan kimse gibidir.”

(Buhari)

Efendimiz (S.A.V.) hayatı boyunca hep yoksul ve fakir çocuklarla beraber olmuş, onlara ikram ve yardımda bulunmuştur. Kölelerin azad edilmesi için Müslümanları hep teşvik etmiştir. Ayrıca kölelerin hürriyete kavuşmaları için hazineden pay ayırmıştır.

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) HAYVAN SEVGİSİ

Hayvanlarda birer can taşıdıkları için onlarında insanlar üzerinde hak ve hukukları vardır. Onlarında hak ve hukuklarına mutlaka riayet etmek lâzımdır. Bilhassa hayvanları aç ve susuz bırakmamak, taşıyamayacakları ağır yükleri onlara yüklememek gerekir. Peygamberimiz (S.A.V.) bir Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Her can taşıyan varlığa yapılan iyilikte sevap vardır.”

(Buhari)

Peygamberimizin (S.A.V.) hayvanlara karşıda engin bir iyilik ve merhameti vardı. Arabistan da diri hayvanların etlerini ve yağlarını, develerin ise damarlarını kesip kanlarını alıyorlardı. Daha sonra kestikleri bu yerleri dikerlerdi. Bu olay hayvanlara büyük bir acı ve ızdırap verirdi.

Araplar diri hayvanları hiç acımadan hedef tah-

tası yaparlardı. Peygamberimiz (S.A.V.) yapılan bu kötü ve çirkin hareketlerin hepsini şiddetle yasaklamıştır.

Ayrıca Efendimiz (S.A.V.) ashabına şu kıssaları anlatmıştır. Bir adam susamış bir köpeğe, kuyuya inip ayakkabısı ile su içirdiği için, Allah'ın affına mazhar olmuş ve cennete girmeye hak kazanmıştır.

Bir kadın ise ceza olarak bir kediye bağlamak suretiyle hapsetmiş dışarı çıkmasına mani olmuştu. Kediye aç ve susuz bırakıp ölümüne neden olduğu için bu kadın da cehennemlik olmuştur.

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) CÖMERTLİĞİ

Hız. Peygamber (S.A.V.) iyilik yapma konusunda insanların en cömertiydi. Yetimlere, yoksullara, muhtaçlara ve misafirlere karşı çok cömert davranırdı. Peygamberimiz (S.A.V.) hayatı boyunca kendisinden bir şey talep eden hiç kimseyi geri çevirmemiştir. Talep edilen şey elinde varsa hemen verirdi. Yoksa borçlanıp istenen şeyi temin edip ihtiyaç sahibine verirdi.

Bilhassa Ramazan ayında daha da fazla cömert olurdu. Vahiy meleği Cebrail (A.S.) her gece gelip, Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte Kur'an okurdu. O zamanlar da insanların üzerine büyük bir rahmet inerdi. Peygamberimiz (S.A.V.) maddi ve manevi her konuda ihtiyaç sahiplerine mutlaka yardımcı olurdu.

Bir gün Bahreyn'den Peygamberimize (S.A.V.)

fazla miktarda para, altın, gümüş ve bazı değerli eşyalar hediye gelmişti. Bütün hediyeleri cami avlusuna bırakmış, namazdan sonra hiçbir şey kalmadan gönderilenlerin hepsini dağıtmıştır.

Muhayrik adına bir Yahudi yedi bağını Peygamberimize (S.A.V.) hediye etmişti. Peygamberimiz (S.A.V.) ise bu bağlardan elde edilen gelirlerin hepsini fakir, yoksul ve yetimlere dağıtmıştı.

Peygamberimiz (S.A.V.) hiç ayırım yapmadan herkesi kapsayan cömertliği sayesinde her zaman borçlu yaşadı. Ömrünün büyük bir kısmını da darlık içinde geçirdi. Yine borçlu olduğu bir zamanlarda Fedek'ten O'na dört deve yiyecek hediye gelmişti. Hz. Bilal (R.A.)'e yiyeceklerin bir kısmını pazarda satmasını emretmiş, gelen paranın bir kısmını borçlarına vermişti. Geriye kalanları ise yetim, muhtaç ve yoksullara dağıtmıştır. Hz. Bilal (R.A.) o gün kalan yiyeceklerden az bir şeyi dağıtmayınca, Peygamberimiz (S.A.V.) yiyeceklerin hepsi dağıtılmadığı için o gece eve gitmemiş ve mescidde kalmıştı. Yiyeceklerin hepsi dağıtıldıktan sonra evine gitmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.) yanında altın, gümüş veya dinar varken asla sabahlamazdı. Mutlaka bunlara ihtiyaç sahiplerine dağıtırdı.

Bir gün Peygamberimize (S.A.V.) bir yerden çok miktarda dinar hediye olarak gelmişti. Hepsini dağıtmış, sadece altı dinar kalmıştı. Onları da dağıt-

tıktan sonra “İşte şimdi içim rahatladı” buyurmuştur.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“Mallarını gece ve gündüz, gizli ve açık hayra sarf edenler var ya onların mükâfatları Allah katındadır. Onlara korku yoktur, üzüntü de çekmezler.”

(Bakara Suresi, 274)

Bu ilahi mesajın gereğini Peygamberimiz (S.A.V.) hayatında her zaman uygulamıştır. Elinde bulunanların hepsini infak etmiş fakir, muhtaç ve yetimleri her zaman himaye etmekten bir an bile geri kalmamıştır.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle haber vermektedir:

“Eli sıkı olma; büsbütün eli açık da olma. Sonra kınanır (kaybettiklerinin) hasretini çeker durursun.”

(İsra Suresi, 29)

Sevgili Peygamberimiz (S.A.V.) üstündeki gömleği çıkartıp verinceye kadar yanında ne varsa hepsini ihtiyaç sahiplerine dağıtmıştır. Bunun üzerine Allah (C.C.) bu ayeti indirmiştir.

Peygamberimiz (S.A.V.) cimrilik ve cömertlik

için şöyle buyurmuştur:

“Cömert Allah’a yakındır, cimri ise uzaktır”

“Cömert kimselerin yiyeceği şifadır. Cimri kimselerin ise hastalıktır.”

“Mü’minde şu iki haslet bulunmaz; cimrilik ve kötü huy.”

(Tirmizi)

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) TAKVASI

Takva; Allah'tan korkmak ve bütün emirlerine uymaktır. Her zaman haramlardan ve şüpheli şeylerden uzak durmaktır. Bu şekilde hareket eden insan, Allah (C.C.) katında çok yüce bir değer kazanır. Takva sahibi olmak çok güzel bir özelliktir. Peygamberimizin (S.A.V.) takvası en zirvede idi.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Muhakkak ki, Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkanıdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır.”

(Hucurat Suresi, 13)

Allah (C.C.) katında üstünlük ancak takva ileidir. Hukuk karşısında ise herkes eşittir. Hiç kimsenin bir üstünlüğü yoktur.

Bir Hadis-i Şerif'te şöyle buyurmuştur:

“Hikmetin başı Allah korkusudur.”

Başka bir Hadis'te şöyle buyurmuştur:

“Bir zerrecik gûnahtan kaçınmak bütün cin ve insanların ibadetlerinin toplamından daha iyidir.”

Peygamberimizin (S.A.V.) gece hiç uyumadığını gören eşlerinden biri neden uyumadığını sordu, Peygamberimiz (S.A.V.) şöyle buyurdu:

“Yanımda bir hurma buldum yedim. Bizde sadaka hurmaları vardı. Onun sadaka hurması olabileceğinden korktum.”

Peygamberimiz (S.A.V.) bütün ömrünü takva ile geçirmiştir. Gece gündüz hep ibadetle meşgul olur, dünya nimetlerine hiç iltifat etmezdi. Vefat ettiğinde üstündeki elbise de iki yaması vardı. Hâlbuki o zamanlarda yapılan fetihler sayesinde Medine halkı refah bir hayat sürmekteydi. Arap yarımadası da fethedilmişti. Peygamberimize (S.A.V.) de ganimet malları ve hediyeler gelmekteydi. Ancak bunların hepsini fakirlere, yetimlere ve yoksullara dağıtırdı.

Peygamberimiz (S.A.V.) vefat edinceye kadar hiçbir zaman doycak bir şekilde yemek yemiştir.

Hız. Aışe (R.A.) diyor ki;

“Peygamberimiz (S.A.V.) Medine'deki yaşamı

boyunca bir günde iki öğün yemek yememiştir.”

(Buhari)

Kıtlık döneminde bazı sahabeler açlıktan dolayı Peygamberimize (S.A.V.) gelip durumlarını anlattılar. Peygamberimiz (S.A.V.) üstündeki kemeri gevşeterek açlıktan dolayı karnına iki taş bağladığını onlara göstermiştir.

Hz. Peygamberin (S.A.V.) evinde bazen yemek yapmak için iki ay geçtiği halde ateş yanmazdı. Hurma, süt ve su ile geçinirlerdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) evinde yiyecek bulamadığı zamanlar oruca niyet ederdi. Hep ümmetin en fakiri gibi yaşamayı tercih etmiştir. Çoğu zaman akşam yemeğini bulamadığı için ev halkı ile birlikte aç uyumuşlardır.

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) FAKİR VE YOKSULLARA MERHAMETİ

Peygamberimiz (S.A.V.) fakir ve yoksulları bulundukları bu sıkıntılı durumdan kurtarmak için büyük bir gayret ve çaba sarf ediyordu. Çaresiz olan bu insanlara yardım ve iyilik etmek, ihtiyaçlarını temin etmek için her zaman çalışıyordu. Maddi durumu iyi olan diğer sahabeleri yardıma teşvik ediyordu. Bütün insanlara hatta düşmanlarına bile merhametle muameleden çekinmeyen bir şefkatteydi.

Peygamberimiz (S.A.V.) vermiş olduğu eğitim ve öğretim sayesinde içinde bulunduğu fakir ve zayıf toplumdaki mükemmel bir ümmet çıkarmıştır. Cemiyet nizamını kısa bir zamanda değiştirmiştir. Vahşi bir millettten merhametli ve hoşgörülü bir

toplum oluşturmıştır. Peygamberimizin (S.A.V.) vesilesiyle tüm dünyaya örnek teşkil edecek adaletli ve şefkatli Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer gibi nice büyük zatlar yetişmiştir. İslam gittiği her yere adalet ve merhameti beraberinde götürmüştür.

Başlangıçta Müslümanlığa ilk girenlerin çoğu fakir ve yoksul kimselerdi. Peygamberimiz (S.A.V.)'le birlikte Kâbe'ye gittiklerinde Kureyş'in ileri gelen müşrikleri bunlarla hep alay ve hakaret ederlerdi.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de bu duruma işaret ederek şöyle buyurmaktadır:

“Aranızdan Allah'ın kendilerine lütuf ve ihsanda bulunduğu kimseler de bunlar mı! Demeleri için onların bir kısmını diğerleri ile işte böyle imtihan ettik. Allah şükredenleri daha iyi bilmez mi?”

(En'am Suresi, 53)

Kâfirler Peygamber (S.A.V.)'in kendileri ile fakir Müminleri aynı seviyede tutmasını hoş görmüyorlardı. Hâlbuki Allah (C.C.) katında zengin, fakir farkı yoktur. Üstünlük ancak Allah'ın emirlerine uymakla, yani takva ile olur.

Peygamberimiz (S.A.V.) İslamiyet'i kabul eden fakir ve yoksul Müslümanlara hep yardımda bulunurdu. Hayata tutunmaları için her türlü maddi desteği oluştururdu. Rahmet tamamen onu kuşatmıştı. Merhameti bütün insanları içine alacak

şekilde genişti. Müşrikler dahi bu merhametten istifade etmişlerdir. Bu sıfatlara ulaşmak için çok insan uğraşmıştır.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Biz seni âlemlere ancak rahmet olarak gönderdik.”

(Enbiya Suresi, 107)

Sevgili Peygamberimiz (S.A.V.) Allah (C.C.) tarafından terbiye edildiği için, bütün insanlara kıyamete kadar örnek olacak bir kişiliği vardı.

Mescidi temizleyen fakir ve zenci bir kadın vardı. Öldüğünde sahabeler Peygamberimize (S.A.V.) haber vermemişlerdi. Öldüğünü öğrenince Peygamberimiz (S.A.V.) hemen mezarına gitmiş iki rekât namaz kıldıktan sonra, ona dua etmiştir.

Evi barkı olmayan bir kısım fakir sahabeler ise mescidin bir bölümünde yatıp kalkıyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.) onlara İslam'ı öğretmek suretiyle eğitimleri ile bizzat ilgileniyordu. Suffe Ashabi denilen bu zatların, geçimlerini de Peygamberimiz (S.A.V.) üstlenmişti.

Cennetle müjdelenmiş olan Sa'd Bin Ebi Vakkas (R.A.) kendini fakirlerden üstün sayardı. Peygamberimiz (S.A.V.) bir gün onu şöyle ikaz etti:

“İlahi yardım ve hayır onların yüzü suyu hürme-

tine gelir. Sende onlara borçlusun.”

Peygamberimizin (S.A.V.) bu sözleri vefatından sonra da aynen bir mucize sonucu gerçekleşmiştir. Sa’d Bin Ebi Vakkas fakirlerden meydana gelen bir ordunun başkomutanı iken, Kadisiye Mevkiinde Rüstem’i yenerek Kisra’nın saltanatına son vermiştir.

Bir gün Peygamberimize (S.A.V.) Velid, Ümeyye Bin Halef ve Utbe Bin Rabia gibi Kureyş’in ileri gelen müşrikleri gelmişti. Onları İslam’ı anlatıyor ve hidayete gelmeleri için uğraşıyordu. O sırada Abdullah Bin Ümmü Mektum geldi. “Ya Resulallah! Allah’ın sana öğrettiklerinden bana da öğret” dedi. Peygamberimiz (S.A.V.) ona cevap vermedi. Kureyş’in ileri gelen müşrikleri belki inanırlar ve hidayete gelirler düşüncesiyle konuşmasını kesmeden onlarla ilgilenmeye devam etti. Ümmü Mektum’e gerekli önemi vermediği için Peygamberimize (S.A.V.) vahiy şu ihtarda bulundu:

“Peygamber, âmânın kendisine gelmesinden ötürü yüzünü ekşitti ve çevirdi. Resulüm! Onun halini sana kim bildirdi! Belki o temizlenecek yahut öğüt alacak da o öğüt ona fayda verecek. “

(Abese Suresi, 1-4)

Peygamberimiz (S.A.V.) bir kısım hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Cennet ehlinin çoğunun bu hayatta yoksulluk çekenler olduğunu gördüm.”

Bir defasında da şehadet parmağıyla orta parmağını yan yana getirerek şöyle buyurmuşlardı; “Benle yetimi koruyan cennette böyleyiz”

(Tirmizi)

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) DOĞRULUĞU

Doğruluk peygamberlerin bir gereğidir. Peygamberlerin hepsi dürüst ve güvenilir insanlardı. Bütün peygamberler davalarını tebliğlerini bu doğruluk eksenini etrafında yapmışlardır. Peygamberlerin görevleri insanların dünya ve ahiret saadetlerini temin etmektir. Dünya ve ahiret saadeti de ancak doğrulukla sağlanmaktadır. Doğruluk olmadan hiçbir hakikat ve gerçek ortaya çıkmaz.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de doğruluğu insanlara överken şöyle haber vermektedir:

“Kitap'ta İbrahim'i an. Zira O, sıdkı bütün bir peygamberdi.”

(Meryem Suresi, 41)

Hız. İbrahim (A.S.)'in doğru bir peygamber olduğu bildirilmekte ve sadakati övülmektedir.

Yine Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

“Resulüm! Kitap'ta İsmail'i de an. Gerçekten O, sözüne sadıktı, resul ve nebi idi.”

(Meryem Suresi, 54)

Hız. İdris (A.S.) da aynı özellikleri ile anlatılmaktadır.

Peygamberimiz (S.A.V.) doğruluğun en canlı bir timsali idi. Sözü ve özü her zaman bir olmuş, Allah (C.C.)'in emir ve yasaklarına en iyi bir şekilde başta kendisi uymuş ve tabi olanlarına da öğretmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.) adeta Kur'an-ın yaşayan canlı bir örneği idi. Tamamen Kur'an ahlâkı ile ahlâklanmıştı. Peygamberimiz (S.A.V.)'den daha doğru daha dürüst daha güvenilir ve daha güzel ahlâklı bir kimse olmamıştır. Güzel ahlâk doğrudur.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Ve Sen elbette yüce bir ahlâk üzeresin.”

(Kalem Suresi, 4)

Peygamberimiz (S.A.V.)'in Peygamberliğini ilan etmeden önce de halk arasında güvenilir Muhammedü'l Emin lakabıyla anılıyordu. Hayatın her safhasında Peygamberlikten önce ve sonra da asla doğruluktan bir zerre bile ayrılmamıştır.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Doğruluğu getiren ve onu tasdik edenler var ya, işte kötülükten sakınanlar onlardır.”

(Zümer Suresi, 33)

Doğruyu getiren Hz. Muhammed (S.A.V.) ve diğer gelen peygamberlerdir. Hz. Muhammed (S.A.V.) bütün insanlara tevhid inancı ile Kur'an-ı Kerim'i getirmiştir.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle haber vermektedir:

“Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin.”

(Ahzab Suresi, 70)

Kur'an açıkça Mü'minlerin doğru konuşmalarını emretmektedir. Çünkü ahlâkın esası doğruluktur.

Başka bir ayette de şöyle buyrulmaktadır:

“Allah'tan korkun ve doğrularla beraber olun.”

(Tevbe Suresi, 119)

Bu ayetten de anlaşıldığı gibi Kur'an Mü'minlere doğru insanlarla beraber olmayı emretmektedir.

Hız. Muhammed (S.A.V.) peygamberliğini ilan ettiği zaman Mekke Müşrikleri O'na şair, deli ve sihirbaz demişlerdi. Ama hiçbir zaman O'nun zatına

yalancı diyememişlerdir. Sadece O'nun getirdiği Kur'an ayetlerini kabul etmeyip bunları yalanlamışlardır.

Allah (C.C.) bu durumu Kur'an-ı Kerim'de şöyle haber vermektedir:

“Onların söylediklerinin hakikaten seni üzmemekte olduğunu biliyoruz. Aslında onlar seni yalanlamıyorlar, fakat o zalimler açıkça Allah'ın ayetlerini inkâr ediyorlar.”

(En'am Suresi, 33)

Peygamberimiz (S.A.V.) doğrulukla ilgili bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Doğruluğa sarılınız, çünkü doğru söz insanı iyiliğe iyilikte cennete götürür.”

(Buhari)

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) CESARETİ

Bütün peygamberlerin en önemli özelliklerinden birisi de cesur olmak ve korkmamaktır. İnsanlara tebliğ ettikleri haklı davaları ancak bu şekilde başarıya ulaşabilir. Gönderilen peygamberlerin hepsi sadece Allah'tan korkarlar ve O'nun dışında kimseden asla çekinmezler. Bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle ifade edilir:

“O peygamberler ki Allah'ın gönderdiği emirleri duyururlar, Allah'tan korkarlar ve O'ndan başka kimseden korkmazlar. Hesap görücü olarak Allah (herkese) yeter.”

(Ahzab Suresi, 39)

Bütün peygamberlerin maddi ve manevi her türlü haksızlığa karşı cesur olmaları gerekir. Zul-

me karşı boyun eğmek ve aciz kalmak, peygamberlik vasıfları ile asla bağdaşmaz. Her türlü tehlikeyi göze almadan ve cesur davranmadan hakkı ile gerekli tebliğ görevlerini yapamazlar.

Peygamberimiz (S.A.V.) insanların en cesuru idi. İnsanlara karşı şefkatli ve merhametli olduğu kadar da, gerektiğinde çok yiğitti. Asla acizlik ve korkaklık göstermezdi.

Hz. Muhammed (S.A.V.) peygamberlikle görevlendirilip bu yüce dini insanlara tebliğ etmeye başladığı günlerde Arabistan'da vahşet ile şirk birlikte hâkimdi. Kâbe tamamen putlarla doluydu. Peygamberimiz (S.A.V.) Allah (C.C.)'ın bildirdiği tevhid dinini insanlara çekinmeden cesaretle eksiksiz olarak anlatıyordu. Ölümden sonraki ahiret hayatını onlara hatırlatıyordu. İnsanların dünyada yaptıkları iyi ve kötü işlerin hesabını mutlaka ahirette vereceklerini tebliğ ediyordu.

Azılı müşrik Halef oğlu Ubeyy eline çürümüş bir kemik parçasını alarak Peygamberimize (S.A.V.) hitaben; "Allah'ın bunu yeniden dirilteceğini mi söylüyorsun?" diyerek ahiret hayatını, tekrar dirilişi reddediyordu. Bununla kalmayıp ahiret görüşü ile alay ediyordu.

Allah Kur'an-ı Kerim'de bu durumu insanlara şöyle haber vermektedir:

"Kendi yaratılışını unutarak bize karşı misal ge-

tirmeye kalkışıyor ve “Şu çürümüş kemikleri kim diriltecek?” diyor.”

(Yasin Suresi, 78)

Peygamberimiz (S.A.V.) Kureyşlileri öyle bir dine davet ediyordu ki bunu kabul etmeleri çok zordu. Kabul etseler bütün hayat düzenleri bir anda tamamen değişecekti. Çünkü İslam dini kumar, içki, zina ve faizi yasaklıyordu. Kureyşliler ise servet kaynaklarının büyük bir kısmını bu yolla sağlıyordu. Ayrıca Kureyşliler kendilerini bütün kabilelerden üstün görüyorlardı. Kâbe’nin Mekke’de olmasından dolayı bütün kabileler Kureyşlilere özel bir hürmet gösteriyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.)’de Kureyşli olduğu için bu imtiyazlı sınıftan sayılıyordu.

İslam dini, azad edilmiş köle ile efendisini eşit görüyordu. Ayrıca zenginlerin, mallarından fakir ve yoksullara zekât vermelerini emrediyordu.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“Mallarında muhtaç ve yoksullar için bir hak vardır.”

(Zariyat Suresi, 19)

Kureyşliler Hz. Muhammed (S.A.V.)’in tebliğ ettiği bu kutsal dini kabul etmeyip, şiddetle karşı çıktılar. O’na tabi olan Mü’minlere de işkence

ve boykotlar uygulamaya başladılar. Peygamberimiz (S.A.V.) Mü'minleri korumak için başta Habeşistan'a daha sonra Medine'ye hicrete izin verdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) o zor dönemde bile tek başına kimseden korkmadan ve çekinmeden Kâbe'ye gidip namaz kılar ve Kur'an okurdu. İslam dini Peygamberimiz (S.A.V.)'in cesareti ve inanan Mü'minlerin gayretleriyle kısa bir zamanda bütün dünyaya yayıldı.

Bir gün Kureyş Müşrikleri Mekke'de Peygamberimiz (S.A.V.)'in öldürmek için evini kuşatmışlardı. Peygamberimiz (S.A.V.) ise hiç korkmadan ve çekinmeden evden çıkmış, yerden bir avuç toprak almış müşriklerin başlarına saçmıştı. Yasin Suresi'nin baş tarafından dokuz ayet okuyarak aralarından ayrılmıştı.

Peygamberimiz (S.A.V.) hicret esnasında gereken bütün tedbirleri eksiksiz bir şekilde almıştı. Çünkü takip edileceğini biliyordu. Bu tedbirlere riayet etmiş, kalbende Allah'a tevekkül etmiştir. Hz. Peygamber (S.A.V.) ve Ebubekir (R.A.) birlikte hicret ederken, Sevr mağarasına sığınmışlardı. Müşrikler mağaranın önüne kadar gelmiş, ayak sesleri dahi duyulur vaziyette iken Hz. Ebubekir (R.A.) endişelenip korkmuştu. Peygamberimiz (S.A.V.) O'na hitaben; "Üzülme, Allah bizimle beraberdir." buyurmuştur.

Müşrikler Mekke'den ayrılan Peygamberimiz (S.A.V.)'i bulup yakalayana yüz deve vereceklerini vaad etmişlerdi. Mağaradan çıkıp gittiklerinde Suraka Bin Malik izlerini takip etmek suretiyle onları kolayca bulmuştu. Ancak tam yakalayacağı sırada Hz. Ebubekir (R.A.) yine telaşlanınca Peygamberimiz (S.A.V.); "Korkma, Allah bizimle beraberdir." buyurarak O'nu teselli etmiştir. Daha sonra Peygamberimiz (S.A.V.) arkasına dönüp Suraka'ya baktığında atının ayakları kuma saplandı. Fakat atı çıkartıp yüz deveyi almak için tekrar peşlerine düştü. At ikinci kez kuma saplandı. Ve saplandığı yerden duman çıkmaya başladı. Suraka bu durumu görünce korktu. Ve Peygamberimiz (S.A.V.) onu affedip serbest bıraktı.

Hz. Ali (R.A.) savaşta başımız sıkıştığında Peygamberin arkasına sığınırız, diye rivayet etmiştir. Hz. Ömer (R.A.) de; Resulullah'tan daha cesur birini görmedim, buyurmuştur.

Bedir Savaşında Müslümanlar sadece 305 kişi oldukları halde, silah ve maddi güçleri de yoktu. Müşrik ordusu ise 950 kişiden ibaret olup, silah ve maddi güç bakımından da Müslümanlardan çok daha üstündü. Peygamberimiz (S.A.V.) üstün liderlik vasfı ve cesaretiyle düşmanlardan asla çekinmeden, Müşrikleri ağır bir hezimete uğratmıştır. Kureyş'in azılı müşrik liderlerinin büyük bir kısmı bu savaşta öldürülmüştür.

Bir zaman sonra ise müşrikler, Bedir Savaşının intikamını almak için, büyük bir ordu ile birlikte Medine'ye doğru hareket ettiler. Ordunun içinde üç bin deve, yedi yüz zırhlı ve iki yüz süvari vardı. Üstün liderlik vasfına sahip o yüce Peygamber (S.A.V.) durumu öğrenince sahabeleri toplayıp onlarla bu durumu istişarede bulundu. Peygamberimiz (S.A.V.) Medine'de kalıp savunma yapmayı uygun görüyordu. Bedir'e katılamayan genç sahabeler ise düşmanla göğüs göğüse çarpışmayı istediler. Daha savaş başlamadan önce sahabeler Peygamberimiz (S.A.V.)'in görüşüne muhalefet ettiler. Peygamberimiz (S.A.V.) savaş meydanında okçulara yerlerinden kesin bir şekilde ayrılmamalarını emrettiği halde yerlerini bazı sebeplerle terk ettiler. Bir kısım sahabeler Peygamberimiz (S.A.V.)'i dinlememenin bedelini çok ağır ödediler. Beklemekte olan Halid bin Velid'in saldırısına uğrayan sahabeler bir anda dağıldılar. Peygamberimiz (S.A.V.) de yaralandı. Fakat düşmandan korkmadı ve yılmadı, kısa bir zamanda Müslümanları toplayarak düşman ordusunu takip etmelerini emretti. Sonuçta üstün liderliği, kahramanlığı ve cesareti sayesinde savaştan galip ayrıldı.

Huneyn Savaşında ise, İslam ordusu düşmanın ok saldırısına uğrayıp dağılmak mecburiyetinde kaldı. Yeni Müslüman olanlar kaçtı, geri kalanlarda onları takip ettiler. Peygamberimiz (S.A.V.) cesaretle hayvanını düşmana doğru sürerek direnmiş,

düşmana en yakın vaziyette durmuştu. Peygamberimiz (S.A.V.) kaçan Müslümanlara; “Ben Peygamberim!” diye seslenip Müslümanları toplayarak savaşmaları için onları tekrar teşvik etmiştir.

Bir gün Medine halkı korkunç bir ses duymuştu. Düşmanın gelip baskın yapacağından da korkuyorlardı. Peygamberimiz (S.A.V.) kılıcını yanına alarak Ebu Talha’ya ait çıplak ata binerek herkesten önce sesin geldiği tarafa doğru gitmiş, gerekli keşfi yaparak geri dönerken yolda giden Medinelilerle karşılaşmıştı. “Korkmayın bir şey yok.” diyerek onların içini rahatlatacak haberler getirmişti.

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) MİSAFİRE İKRAMDA BULUNMASI

Peygamberimiz (S.A.V.) insanların en cömertiydi. Gelen misafire ikram etmeyi çok severdi. İkramda bulunmak çok güzel, ahlâki bir meziyettir. Hz. İbrahim (A.S.) ile diğer peygamberlerden insanlara kalan bir sünnettir.

Mekke'nin fethinden sonra her taraftan uzakta ve yakından Peygamberimizi (S.A.V.) görmeye gelen çok misafiri oluyordu. Ensardan cömert sahabelerden Remle ve Ümmü Şerik'in evleri misafirhane olarak kullanılıyordu. Bazen devlet ve kabile başkanlarından özel misafirler geliyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) bunları mescidde misafir ediyordu. Evi misafir ağırlamaya müsait değildi. Bu özel misafirlerle bizzat ilgileniyordu. Bazen gelen misafirlere üzerinde kendi oturduğu minderini verirdi. Yol parası olmayan misafirlere ise para ve-

rir ve dış kapıya kadar uğurlardı.

Habeşistan'dan gelen misafirlere de kendisi bizzat hizmet etmiştir. Ashabı hizmet etmek istediklerinde Peygamberimiz (S.A.V.); "Onlar bizim ashabımıza ikramda bulundular. Onlara bizzat hizmet etmek hoşuma gidiyor." buyurmuştur.

Taif'ten gelen Sakif heyetini de aynı şekilde mescitte misafir etmiş, bunlara da bizzat kendisi hizmet etmiştir. Gelenler ise bu eşsiz iyilik ve güzellik karşısında hep beraber Müslüman olmuşlardı.

Peygamberimiz (S.A.V.)'e bazen çok fazla misafir gelirdi. Öyle ki evindeki bütün yiyecekleri gelen bu misafirlere ikram eder, kendisi ve ev halkı o gece aç kalırlardı. Geceleyin uyandığında ise yine gelen misafirlerin ihtiyaçlarının olup olmadığını bakardı. Gelen misafiri elinden geldiği kadar memnun etmeden asla göndermezdi.

Misafir kabul etme hususunda din ayrımı da yapmazdı. Müslim ve gayrimüslime aynı yakınlık ve ikramda bulunurdu. Fakir, yoksul, dul, yetim ve muhtaçlara ise her zaman daha fazla yardım ederdi.

Mescidi Nebevi'nin yan tarafında sahabelerin en fakiri olan Suffe ehli kalıyorlardı. Bunlar hayatlarını İslam dinine vakfetmişlerdi. Bazen dört yüz kişi oluyorlardı. Çoğunun evi ve çoluk çocuğu yoktu.

Bunların geçimlerini Peygamberimiz (S.A.V.) karşılıyordu. Eğitimleri ile de özel ilgileniyordu. Bazen bir kısım ashabın bunları misafir ettiği oluyordu.

Peygamberimiz (S.A.V.)'in dört kişinin kaldırıp taşıyabileceği çok büyük bir kazanı vardı. Öğle vakti bu kazan getirilir, yemek yapılırdı. Suffe Ashabı ise bu kazanın etrafında toplanır, Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte aynı kazandan hep birlikte yemek yerlerdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) gelen misafirlere ikramda bulunmayı ashab ve ümmetine tavsiye de bulunmuştur. Peygamberimiz (S.A.V.) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Allah’a ve ahiret gününe iman eden misafirine ikramda bulunsun.”

(Buhari)

“Misafirini ağırlamayanda hayır yoktur.”

(Ahmed, Müsned)

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) HASTALARI ZİYARET ETMESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) hasta olanları ziyaret ederdi. Hastanın hal hatırını sorar, teselli edip moral ve destek verirdi. Zor sıkıntılı günlerde hasta olanı yalnız bırakmaz onunla ilgilenirdi. Ashabın durumunu da çok yakından izlerdi. Birkaç gün ashabından birilerini görmedi mi hemen durumunu sorardı. Şayet hasta ise ziyaretine giderdi. Hastanın tedavi olması gerekiyorsa, tedavi olmasını söylerdi. Bizzat kendisi hastalanınca da tedavi olmuştur. Allah (C.C.) her hastalığın şifasını yaratmıştır.

Hız. Peygamber (S.A.V.) hasta ziyaretinde zengin, fakir, kadın, erkek, çocuk ve köle ayrımı yapmazdı. Hatta hasta olan gayrimüslim ise, ona

da uğrar hal ve hatırını sorardı. Peygamberimiz (S.A.V.)'e hizmet eden Yahudi bir çocuk vardı, hastalanmıştı. Peygamberimiz (S.A.V.) çocuğun evine kadar giderek onu ziyarette bulundu. Müslüman olması için telkinde bulundu. Çocuk şehadet getirip Müslüman oldu. Peygamberimiz (S.A.V.) şöyle buyurdu:

“Benimle bu çocuğu ateşten kurtaran Rabbime şükürler olsun.”

(Buhari)

Torunu (Hz. Zeynep'in kızı) hasta iken de ziyaretine gitmiş, can çekiştiğini görünce gözleri yaşarmıştı. O zamanlar camiye süpüren Habeşli yoksul bir kadın vardı, vefat etti. Peygamberimiz (S.A.V.)'i rahatsız etmemek için ashab haber vermeden onu defnettiler. Hz. Peygamber (S.A.V.) bu kadının durumunu sordu, vefat ettiğini öğrenince kadının kabrinin başına gitti. Dört tekbirle onun cenaze namazını kıldı ve dua etti.

Hz. Cabir (R.A.) çok ağır hastalanmıştı. Evi uzak olmasına rağmen Peygamberimiz (S.A.V.) onu ziyaret etmişti. Ağır hasta olduğunu görünce abdest alıp, suyunu Cabir (R.A.)'in yüzüne ve üzerine serpmişti. O anda Cabir (R.A.) kendisine gelip iyileşmiştir.

Sa'd Bin Vakkas (R.A.) cennetle müjdelenen on sahabeden biridir. Veda haccında Peygamberi-

miz (S.A.V.) ile birlikte Mekke'ye hac yapmak için gitmişti. Mekke'de iken ağır bir hastalığa yakalanmıştı. Peygamberimiz (S.A.V.) hasta olduğunu öğrenince O'nun ziyaretine gitti ve mübarek elini Sa'd'ın alnına koydu. Yüzünü ve karnını mesh etti. Şifa bulması için dua etti. Ve Sa'd, Allah'ın izni ile bu hastalıktan şifa buldu.

Peygamberimiz (S.A.V.) hasta olan daha birçok sahabeyi ziyaret etmiştir. Biri hastalandığında ya Peygamberimiz (S.A.V.) bizzat kendisi onun ziyaretine giderdi. Ya da hastayı Peygamberimize (S.A.V.) getirirlerdi. Peygamberimiz (S.A.V.) hastaya şöyle dua ederdi;

“Şu hastanın hastalığını gider, şifa ver. Ancak sen şifa verirsin. Senin şifandan başka hiçbir şifa yoktur. Rabbim! Bu hastaya öyle bir şifa ver ki bu şifa onun üzerinde hiçbir hastalık izi bırakmasın.”

(Buhari)

Peygamberimiz (S.A.V.) bu konu ile ilgili bir kısım Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Bir hastanın yanında hazır bulunduğunuzda ona hayır dua edin, melekler, sizin söylediklerinizi âmin derler.”

(Müslim)

“Kim hasta ziyaretinde bulunursa ziyaretinden evine dönene kadar cennetin hurma bahçelerinde

gibidir.”

(Müslim)

“Aç olanı doyurun, hastayı ziyaret edin, esirin esirlik bağlarını çözün.”

(Buhari)

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) HEDİYELEŞMEYE ÖNEM VERMESİ

Peygamberimiz (S.A.V.) takdim edilen hediyeleri, temiz ve helal olmak kaydı ile kabul edip geri çevirmezdi. Verilen hediyeleri asla küçük görmezdi. Krallar, kabile reisleri ve komşu ülkelerden çok hediyeler gelirdi. Kıymetli hediyeleri kendisi kullanmazdı. İlgili yerlere harcardı. Gelen bu hediyeleri devlet başkanı sıfatı ile müşriklerden asla hediye kabul etmezdi. Gelen bu hediyelere karşılık kendisi de hediye verirdi.

Hz. Peygamber (S.A.V.) hiçbir zaman kimsenin minneti altında kalmazdı. Mutlaka yapılan iyiliğin ve verilen hediyein karşılığını daha fazlası ile verirdi.

Hicret esnasında çok sevdiği Hz. Ebubekir (R.A.) tarafından O'na hediye edilen deveyi kabul etmemiş ve parasını vermiştir. Medine'de Hz. Ebu Eyyup El Ensari'nin evinde altı ay misafir kaldığında

her gün Hz. Eyyup (R.A)'un evine ve komşularına yemek göndermiştir. Medine'de yapılan cami arsası da O'na hediye edilmek istenmiş, fakat kabul etmemiş ve arsanın bedelini ödemiştir.

Peygamberimiz (S.A.V.) bazen de İslam'a kazandırmak istediği şahıslara ve ziyarete gelen heyetlere hediyeler takdim ederdi. İslam'a yeni girenlere de yine böyle hediyeler verirdi.

Huneyn Savaşı'na gidince Müslümanların silahları çok azdı. Peygamberimiz (S.A.V.) o zamanlar henüz Müslüman olmayan Safvan İbni Ümeyye'den yüz zırh borç almıştı. Savaştan sonra ganimet malları ile birlikte dönen Peygamberimiz (S.A.V.) Safvan ile birlikte dolaşırken dağ yamacında bulunan çok sayıda deve ve koyunları oradaki arazilerle birlikte Safvan'a hediye etti. Yapılan bu cömertlik karşısında Safvan şehadet getirerek Müslüman oldu.

Arapların en meşhur şairlerinden Ka'b İbni Züheyre iman etmeden önce, yazmış olduğu şiirlerle Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte Müslümanları çok rahatsız ediyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) Müslümanları rencide edici ve küçük düşürücü şiirler yazan Ka'b'ın öldürülmesi için emir verdi. Nihayet Ka'b Medine'ye gelerek Peygamberimizin (S.A.V.) huzuruna çıktı. Şehadet getirerek Müslüman oldu. Ve yazmış olduğu güzel bir kasideyi Peygamberimize (S.A.V.) okudu. Bu kasidenin bir

beyiti Peygamberimizin (S.A.V.) çok hoşuna gitti. Beyit şöyle idi:

“Şüphe yok ki Resulullah, doğru yolu gösteren bir nur, kötülükleri yok etmek için Allah’ın sıyrılmış kılıçlarından bir kılıçtır.”

Bu beyit üzerine Peygamberimiz (S.A.V.) mübarek hırkasını çıkartıp Ka’b’a hediye etti.

Peygamberimiz (S.A.V.) verilen sadakaları kabul etmezdi. Bu sadakaları kendisi yemezdi. Fakir ve muhtaç durumda olanlara dağıtırdı.

Peygamberimiz (S.A.V.) zekât memurlarının hediye almalarını da yasaklamıştır. Yapılan hizmet karşılığı, görevlilerin hediye almasını caiz görmemiştir.

Peygamberimiz (S.A.V.) hediye ile ilgili bir kısım Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Zekât toplamak üzere gönderdiğim memura ne oluyor da şunlar size ait, şunlar da bana hediye edildi diyebiliyor. Babasının veya anasının evinde oturup da beklese idi. Kendisine bir şey hediye edilir mi idi, yoksa edilmez mi idi, görürdü.”

(Müslim)

“Birbirinize hediye veriniz, çünkü hediye aranızdaki nefreti gideriri kinleri izale eder.”

(Tirmizi)

“Ey Mü'minlerin kadınları, bir koyunun paçası ile olsa bile hediyeleşin komşu, komşusuna bunu vermeyi küçük görmesin.”

(Buhari)

“Hediyeyi reddetmeyiniz ve Müslümanlara vurmayınız.”

(Ahmed, Müsned)

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) MÜTEVAZİ HAYATI

Peygamberimiz (S.A.V.) ömrü boyunca hep sade ve mütevazı bir hayat yaşamıştır. Allah'tan almış olduğu bütün emirleri ilk önce kendisi uygulamış, daha sonra ümmetine söylemiştir. İslam'ın ilk yıllarında Müslümanlar Mekke Müşrikleri tarafından büyük bir zulüm ve baskı görmüşlerdir. İnananlara birçok boykotlar uygulanmıştır.

Mü'minler korkularından dinlerini dahi yaşayamayacak bir hale gelmişlerdi. Mallarını ve mülklerini terk ederek önce Habeşistan'a hicret ettiler. Daha sonra hep birlikte Medine'ye hicret ettiler. Hicretten sonra rahatça dinlerini yaşamaya başladılar. Ancak Müslümanlar Mekke'deki mallarını, mülklerini terk ettikleri için maddi sıkıntıya düştüler. Medine'de fakirlik ve yoksulluk gördüler.

Rahmet Peygamberi (S.A.V.) de ashabı fakirlik ve yoksulluk içinde iken o nimetler içinde krallar gibi asla yaşamadı. Aynı sıkıntıyı onlarla birlikte ve onlardan çok daha fazlasıyla çekti. Yiyecek bulamadığı çok zamanlar karnına iki taş bağladığı dahi oluyordu.

Hız. Peygamber (S.A.V.)'in eşleri bir zaman sonra O'ndan fazla dünyalık ve refah istediler. Bu talep rahmet Peygamberini çok üzdü. Peygamberimiz (S.A.V.) ashabı gibi, hatta onlardan daha sade bir şekilde yaşamak istiyordu.

Her zaman dünyanın geçici zevk ve sefasından uzak kalmayı tercih ediyordu. Hanımlarının bu dünyalık talepleri üzerine Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

“Ey Peygamber! Eşlerine şöyle söyle; Eğer dünya dirliğini ve süsünü (refahını) istiyorsanız, gelin size boşanma bedellerinizi vereyim de sizi güzellikle salıvereyim.”

(Ahzab Suresi, 28)

Bu ayet nazil olduğu zaman Hız. Peygamber (S.A.V) Arabistan'ın tamamına hâkim olmuştu. Mü'minlerin hayatında büyük değişiklikler olmuştu. Fakirlik yerine refah hâkim olmuştu. Hız. Peygamber (S.A.V.)'in hanımları da bu umumi refahtan herkes gibi pay almayı arzulayıp ziynet eşyası ve iyi geçim istemişlerdi. Gelen vahiy ise Hız. Pey-

gamberin (S.A.V.) yine eskisi gibi sadelikten ayrılmamasını beyan etmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.) iktidar sahiplerine de kıyamete kadar bu haliyle örnek teşkil etmiştir. Netice de hanımları da refah ve ziynet yerine Hz. Peygamberi (S.A.V.) tercih etmişlerdir.

Yaşanan bütün acı ve sıkıntıları bizzat o yüce Peygamber (S.A.V.) kendisi de çekmiştir. Her zaman sözleri ve fiilleri birbirine uygun olmuştur. Yeme, içme, giyinme hususunda hep sade ve mütevazı bir şekilde yaşamıştır.

Peygamberimiz (S.A.V.) kendi işini kendisi yapar ve hiç kimseye yük olmazdı. Kendi elbise ve ayakkabısını tamir eder, pazardan aldığı eşyaları kendisi taşırdı. Hiçbir zaman lüks ve israfa kaçmamıştır. Çoğu zaman keçi kılından ve yünden yapılmış elbiseler giymiştir.

Peygamberimiz (S.A.V.) hicretin 9. Yılında Yemen, Suriye ve Arap Yarımadasına hâkim olduğu halde hep sade yaşamış ve genel refahtan istifade etmemiştir. Duvarları kerpiçten üzeri ise hurma dalları ile örtülü basit bir evde oturmuştur. Yatağı deriden yapılmıştı ve içi ise hurma yaprakları ile doluydu.

Bazen evde bulunan bir hasır üzerinde yatar ve istirahat ederdi. Yine bir gün Peygamberimiz (S.A.V.) hasır üzerinde yatmıştı. Kalktığında hasır

vücudunda iz yapmıştı. Bunu sahabeden gören İbni Mes'ud (R.A.) O'na bir döşek yapmak istemiş, Peygamberimiz (S.A.V.) ise bunu kabul etmemiştir. Benim dünya ile işim yoktur, buyurmuştur.

Peygamberimiz (S.A.V.) hayatının her safhasında hep aynı kalmış hiç değişmemiştir. Hz. Muhammed (S.A.V.) hem devlet başkanı hem de bir Peygamberdi. Fakir olan birçok ashabı O'nun sayesinde zengin olmuştu. Vücudunda iz bırakan hasır üzerine binlerce dirhem para koyup bunları ahabına dağıttığı çok olmuştur. Yine mescid avlusunu ve dışını gelen ganimet malları ile doldurup, hepsini ahabına vermiştir. Kendi ve ailesi için maddi sıkıntı içinde yaşar, arpa ve yulaf ekmeği yerlerdi. Vefat ettiğinde bir Yahudi'ye zırhını rehin bırakarak 90 kg. arpa almıştı.

Peygamberimizin (S.A.V.) bu konu ile ilgili bir kısım Hadis-i Şerifleri şöyledir:

“Zenginlik mal çokluğu değil, asıl zenginlik gönül zenginliğidir.”

(Buhari)

“Bir kimse Müslüman olur, rızkı da kendisine yetecek derece de bulunur ve kanaat ederse, o kimse kurtuluşa ermiştir.”

(Tirmizi)

“Ben dünyada ancak bir ağacın gölgesinde bir

an dinlenen daha sonra orayı terk edip giden bir yolcu gibiyim.”

(Tirmizi)

“Her lüzumsuz bina sahibi için bir vebaldir.”

(Ebu Davud)

İKİNCİ BÖLÜM

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) İBADET HAYATI

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) NAMAZI

Peygamberimizin (S.A.V.) en çok sevdiği ibadet namaz kılmaktır. İmandan sonra Mü'minlere farz kılınan en önemli ibadet namazdır. Peygamberimiz (S.A.V.) bilhassa namaza çok önem veriyordu. Çünkü namaz Mü'minin miracı, cennetin anahtarı ve imanın en mühim alametidir.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyurmaktadır:

“Namaz dinin direğidir. Kim namazı terk ederse dinini yıkmış olur.”

(Beyhaki)

Amellerin en hayırlısı vaktinde kılınan namazdır. Peygamberimiz (S.A.V.) ibadet etmeyi çok se-

verdi. Peygamber olmadan önce, Hira mağarasına gider, aylarca orada kalıp ibadet ve tefekkürde bulunurdu. Peygamberlik geldiğinde de, öncelikle kendisine namazın nasıl kılınacağı öğretilmişti.

Peygamberimiz (S.A.V.) ilk zamanlar Kureys Müşriklerinin baskısından dolayı gizli gizli evde ibadet ediyordu. Bazen de dağlara vadilere giderek oralarda namaz kılıyordu. O zamanlar çocuk olan Hz. Ali'yi de yanına alarak birlikte تنها yerlere giderek namaz kılmaya devam ediyorlardı. Akşamları ise birlikte tekrar eve geliyorlardı. Bir gün Hz. Ali (R.A.)'nin babası Ebu Talip onları ibadet ederken görmüş "Böyle ne yapıyorsunuz?" diye sorduğunda Hz. Muhammed (S.A.V.) O'na İslam dinini anlatmış ve bu dine davet etmiştir. Fakat Ebu Talip Müslüman olmayı kabul etmemişti. Peygamberimiz (S.A.V.) kuşluk vakti namazını ise Kâbe'de kılıyordu. Çünkü Kureyşliler bu namazı önceden biliyorlardı.

Hz. Peygamber (S.A.V.) geceleri de çok ibadet ederdi. Hz. Muğire (R.A.):

"Efendimiz ayakları şişip üzerinde duramayacak hale gelinceye kadar namaz kılar ve ibadette ısrar ederdi. Kendilerine; Bununla mükellef misiniz ya Resulullah? Diye sorulduğunda; Rabbime karşı çok şükreden bir kul olmayayım mı? Buyururlardı."

Peygamberimiz (S.A.V.)’e gece namazı farz kılınmıştır. Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“Gecenin birazı müstesna kalk. Yarısında veya ondan biraz eksilt yahut biraz artır ve Kur’an-ı yavaş yavaş oku.”

(Müzemmil Suresi, 2, 3, 4)

Peygamberimiz (S.A.V.) hayatı boyunca geceleri kalkıp nafie namaz kılmıştır. Hasta veya çok yorgun olduğu zaman ise oturarak namaz ibadetini yapmıştır.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle haber vermektedir:

“Secdene devam et ve yaklaş.”

(Alak Suresi, 19)

Başka bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

“Beni anmak için namaz kıl.”

(Taha Suresi, 14)

Peygamberimiz (S.A.V.) gece ibadeti, kendine nasıl kolay geliyorsa o şekilde yapıyordu. Mü’minlerin gece namazını kılmaları içinde onları teşvik ederdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Kulun Allah’a en yakın hali secde de olduğu haldir.”

(Müslim)

Hız. Peygamber (S.A.V.) beş vakit namaz dışında 39 rekât sünnet ve nafilé namaz kılardı. Farz namazlarının miktarı ve vakti Allah (C.C.) tarafından belirtilmiştir. Bunlar da fazlalık veya eksiklik olmaz.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“Çünkü namaz Mü’minler üzerine vakti belirli bir farz olmuştur.”

(Nisa Suresi, 103)

Farz namazların ölünceye kadar yapılması Allah (C.C.)’ın kesin bir emridir. İnsanın akli başında olduğu müddetçe mutlaka farz namazlarını kılması gerekir. Terk etmesi asla mümkün değildir ve buna cevaz verilmemiştir.

Kur’an-ı Kerim’de şöyle ifade edilir:

“Ve sana yakın (ölüm) gelinceye kadar Rabbine ibadet et!”

(Hicr Suresi, 99)

Nafilé ibadetlerde Allahu Teâlâ’nın rızası kazanılır. Farzlarda eksiklik varsa nafilé ile tamamlanır.

Bilhassa sabah namazının iki rekât sünneti çok önemlidir.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir kısım Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyurmaktadır:

“Sabahın farzından evvel kılınan iki rekât sünnet, dünya ve dünyadaki her şeyden daha hayırlıdır.”

(Müslim)

“İkindiden evvel dört rekât namaz kılan kula Allah rahmet etsin.”

(Ebu Davud)

Peygamberimiz (S.A.V.) akşamla yatsı arası (evvabin) namazı kıları. Yatsı namazından sonra vitr namazını üç rekât olarak kıları. Sabahları güneş doğduktan 45-50 dakika sonra iki rekâttan sekiz rekâta kadar kuşluk (duha) namazı kıları.

Hız. Peygamber (S.A.V.) Ramazanın son on gününde ise itikâfa çekilirdi. Gece gündüz ibadet ederdi. Hiçbir zaman gaflete düşmezdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir kısım Hadis-i Şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Allah indinde amellerin em makbulü az olsa da devamlı olanıdır.”

(Buhari)

“Bir kimse namaz kılar da namaz onu hayâsızlıktan ve fenalıktan alıkoymazsa o namaz kendini Allah’tan uzaklaştırmak başka bir şey yapmaz.”

Peygamberimiz (S.A.V.) farz namazlarını her zaman camide cemaatle kılardı. Peygamberimiz (S.A.V.) şöyle buyurmuştur:

“Cemaatle kılınan namaz tek olarak eda edilen namazdan 27 derece daha üstündür.”

(Müslim ve Buhari)

Peygamberimiz (S.A.V.) temiz olmayan mekânlarda, mezarlıklarda, hayvan kesilen yerlerde ve helak olan milletlerin yaşadığı mekânlarda namaz kılmazdı.

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) DUASI

Duanın lügat anlamı; yardım talep etmek, çağırarak, istemek demektir. Dua bir kulluk görevidir. Kulun Allah’a muhtaç olduğunu acizliğini gösterir. Bu da ibadetin özünü teşkil eder. Dua Allah (C.C.) ile kul arasında yakınlık kuran büyük bir iletışimdir. Kulun elde edemeyeceği şeyleri Allah’tan talep etmesidir.

Allah (C.C.) Kur’an- Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“Rabbimiz dedi ki: Bana dua edin, bende duanıza icabet edeyim; Bana kulluk etmeyi kibirlerine yediremeyenler, horlanarak cehenneme gireceklerdir.”

(Mü’min Suresi, 60)

Allah (C.C.) ayeti kerimeden de anlaşılacağı gibi bizden dua etmemizi açıkça istemektedir. Yapılan dualara ise cevap vereceğini bildirmektedir. Hikmet sahibi olan yüce Rabbimiz hiçbir duayı cevapsız bırakmaz. İstenen şeyin ya aynısını veya daha iyisini verir. Bizim için hangi istek hayırlıdır, biz bilemeyiz. Hikmet sahibi Allah (C.C.) daha iyi bilir. Bazen de dualarımızın karşılığı ahirette verilir.

Kul bir felaketle veya herhangi bir belaya maruz kaldığı zaman Allah'a bu belanın veya felaketin kalkması için uzun uzun yalvararak dua eder. Bu da bir ibadettir. Allah'ı unutmamak ve hep hatırlamak için bela ve musibetler çoğu zaman Peygamberlere, velilere ve Salih kullara isabet etmektedir.

Peygamberimiz (S.A.V.) de Mü'minleri dua etmeye teşvik etmektedir. Hadis-i Şeriflerde şöyle buyrulmuştur:

“Şüphesiz ki dua bir ibadettir.”

“Allah indinde duadan daha kıymetli bir şey yoktur.”

“Dua rahmetin anahtarıdır.”

“Dua Mü'minin silahı, dinin direği, semavat ve arzın nurudur.”

“Dua kazayı defeder.”

“Dua belayı defeder.”

Peygamberimiz (S.A.V.) geçmiş ve gelecek bü-

tün günahları af edilmiş olmasına rağmen gece gündüz çok çok dua ve tövbe ederdi. Ashabının da kendisine dua etmesini isterdi. Peygamberimiz (S.A.V.) Allah (C.C.) katında çok değerli bir peygamber olduğu için O'nun duası makbuldü. Ümmetine ve ashabına çok çok dua ederdi.

Hız. Huzeyfe (R.A.) der ki; Peygamberimiz (S.A.V.) kime dua etmiş ise yalnız kendisi değil çocukluğu da hatta torunları da bu duadan istifade ederdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) hizmetinde bulunan Enes (R.A.)'e; "Allah'ım! Onun malını evladını çoğalt." Diye dua etmiştir. Bunun üzerine Enes (R.A.)'in malı, çocuk ve torunları pek çok olmuştur. İslam'ın kuvvetlenmesi için Hız. Ömer (R.A.)'e de dua etmiş ve bu duası da kabul edilmiştir. Hali-feliği döneminde de çok büyük fetihler yapmıştır. Ebu Hureyre'nin müşrik olan annesine de İslam'a girmesi için dua etmiş, çok geçmeden duası kabul edilmiştir. Devs kabilesi ve Sakifiler'in hidayeti için de dua etmiş duası kabul edilerek, Müslüman olmuşlardır. Bunun dışında sayılmayacak kadar çok kişiye, topluma dua etmiş ve bu duanın bereketiyle hidayet bulmuşlardır.

Peygamberimiz (S.A.V.) Kur'an-ı Kerim'de geçen şu duayı hep yapardı:

"Onlardan bir kısmı da: Ey Rabbimiz! Bize dün-

yada da iyilik ver, ahirette de iyilik ver. Bizi cehennem azabından korusun! Derler.”

(Bakara Suresi, 201)

Peygamberimiz (S.A.V.)’in sık sık yapmış olduğu bir kısım dualarda şöyledir:

“Allah’ım huşu duymaz bir kalpten sana sığınırım, dinlenmeyen bir duadan sana sığınırım, doymak bilmeyen bir nefisten, faydası olmayan bir ilimden bu dört şeyden sana sığınırım.”

(Tirmizi, Nesâî)

“Allah’ım! Aczden, tembellikten, korkaklıktan, düşkünlük derecesine varan ihtiyarlıktan, cimrilikten, sana sığınırım. Keza kabir azabından sana sığınırım. Hayat ölüm fitnesinden sana sığınırım.”

(Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud)

Duaların kabul edilmesi için Allah’a iman, itaat ve mutlaka hayırları talep etmek gerekir.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle haber vermektedir:

“Kullarım sana, beni sorduğunda söyle onlara: Ben çok yakıным. Bana dua ettiği vakit dua edenin dileğine karşılık veririm. O halde (kullarım da) benim davetime uysunlar ve bana inansınlar ki doğru yolu bulalar.”

(Bakara Suresi, 186)

Duaların kabulü için, Allah'ın farz kıldığı ibadetleri yapmak ve kul hakkından sakınmak gerekir. Ayrıca insanın yediği ve içtiği şeylerinde helal olması lazımdır. Dua ederken bütün sebeplere ya-pışmak ve çalışmakta gerekir.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir kısım Hadis-i Şeriflerde şöyle buyurmuştur:

“Biriniz dua ederken, Allahu Teâlâ'ya hamdu sena ederek, başlasın sonra Peygambere (S.A.V.) salât okusun, sonra da dilediğini istesin.”

(Tirmizi, Ebu Davud, Nesâi)

“Kul Rabbine en ziyade secde de iken yakın olur, öyle ise (secde de) duayı çok yapın.”

(Müslim, Ebu Davud)

“Ezanla kamet arasında yapılan dua reddedilmez.”

(Ebu Davud, Tirmizi)

Duanın kabul edilmesi için en kıymetli olan vakitler şunlardır; Farz namazlarından sonra, Cuma gecesi, Recep Ayının ilk gecesi, Şaban Ayının 15. Gecesi, Ramazan ve Kurban Bayramları geceleri, iftar vakti, gecenin son üçte birinde yani gecenin sonunda yapılan dualardır. İnanan bir insanın hiçbir zaman duayı terk etmemesi gerekir.

Resulullah (S.A.V.) selam verip (namazdan çı-

kınca) üç kere istiğfarda bulunup şöyle derdi:

“Allahümme ente’s selam ve minke’s selam tebarekte ve tealeyte ya ze’l celali ve’l ikram.

“Allah’ım sen selamsın selamet de sendedir. Ey Celal ve İkrâm sahibi sen münezzehsin, sen yücesin.”

(Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, Nesâî)

Resulullah (S.A.V.) teheccüd (gece) namazı kılmak üzere kalkınca ise şu dua okurdu:

“Allah’ım, Rabbimiz! Hamdler sanadır. Sen arz ve semavatın ve onlarda bulunanların kayyum ve ayakta tutansın, hamdler yalnızca senindir. Sen semavat ve arzın ve onlarda bulunanların nurusun, hamdler yalnızca sanadır. Sen haksın, va’din de haktır. Sana kavuşmak haktır, sözün haktır. Cennet haktır, cehennem de haktır. Peygamberler haktır. Muhammed (S.A.V.) de haktır. Kıyamet de haktır.

Allah’ım! Sana teslim oldum, sana inandım, sana tevekkül ettim. Sana yöneldim. Hasmına karşı senin (burhanın) ile dava açtım. Hakkımı arama da senin hakemliğine başvurdum. Önden gönderdiğim ve arkada bıraktığım hatalarımı affet, gizli işlediğim, alenî yaptığım, benim bilmediğim senin benden daha iyi bildiğin hatalarımı da affet! İlerleten sen, gerileten de sensin. Senden başka

ilah yoktur.”

(Buhari, Müslim, Muvatta, Tirmizi, Ebu Davud, Nesâi)

Resulullah (S.A.V.) şöyle buyurmuştur:

“Kim akşam ve sabaha erdiği zaman; “Rabb olarak Allah’a, din olarak İslam’a, resul olarak Muhammed (S.A.V.)’e razı olduk” derse onu razı etmek de Allah üzerine bir hak olmuştur.”

(Ebu Davud, İbnu Mace)

Resulullah (S.A.V.) yatağına girdiği zaman da şu duayı okurdu:

“Bize yedirip içiren, ihtiyaçlarımızı görüp, bizi barındıran Allah’a hamdolsun. İhtiyacını görecektir, barınak verecek kimsesi olmayan niceleleri var!”

(Müslim, Tirmizi, Ebu Davud)

Hız. Peygamber (S.A.V.) geceleyin uyanınca da şu duayı okurdu:

“Allah’ım! Seni hamdinle tenzih ederim. Senden başka ilah yoktur. Günahım için affını dilerim, rahmetini talep ederim. Allah’ım ilmimi artır, bana hidayet verdikten sonra kalbimi saptırma. Katından bana rahmet lütfet. Sen lütfedenlerin en cömert-disin.”

(Ebu Davud)

Resulullah (S.A.V.) evinden çıktığı zaman ise şu

duayı okurdu:

“Allah’ın adıyla. Allah’a tevekkül ettim. Allah’ım! Zillete düşmekten, dalalete düşmekten, zulme uğramaktan, cahillikten hakkımızda cehalete düşülmüş olmasından sana sığınırız.”

(Tirmizi, Ebu Davud, Nesâî, İbnu Mace)

Peygamberimiz (S.A.V.) sefere çıktığı zaman da şu duayı okurdu:

“Bismillah! Allah’ım! Sen seferde arkadaşım, ailemde vekilimsin. Allah’ım, yolun meşakkatlerinden, üzüntülü dönüşten, mal ve ailede vukua gelecek kötü manzaradan sana sığınırım.

(Muvatta)

Resulullah (S.A.V.) buyurdu ki:

“Baliğın karnında iken, Hz. Yunus (R.A.)’un yaptığı dua şu idi; Lâ ilahe illa ente subhaneke inni küntü mine’zzalimin. Allah’ım! Senden başka ilah yoktur. Seni her çeşit kusurlardan tenzih ederim. Ben nefsimi zulmedenlerdenim. Bununla dua edip de, icabet görmeyen yoktur.”

(Tirmizi)

Hz. Peygamber (S.A.V.) üzüntü sırasında ise şu duayı okurdu:

“Halim ve azim olan Allah’tan başka ilah yoktur.

Büyük Arş'ın Rabbi olan Allah'tan başka ilah yoktur. Kıymetli Arş'ın Rabbi, arzın Rabbi, semavatın Rabbi olan Allah'tan başka ilah yoktur.”

(Buhari, Müslim, Tirmizi, İbnu Mace)

Hız. Peygamber (S.A.V.) yemek ve içmek istediğinde şu duayı okurdu:

“Bize yedirip içiren ve bizi Müslümanlardan kılan Allah'a hamdolsun.”

(Tirmizi, Ebu Davud, İbnu Mace)

Resulullah (S.A.V.) ölümünden önce ise şu duaları çok tekrar ederdi:

“Subhanallahi ve bihamdihi, estağfirullahe ve etubu ileyh. Allah'ım seni hamdinle tesbih ederim, mağfiretini dilerim, günahlarıma tövbe ederim.”

(Buhari, Müslim)

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ORUCU

Ramazan orucu farz olmadan önce Araplar ve onlarla birlikte yaşayan Yahudiler, Muharrem ayının onuncu gününde oruç tutarlardı. Peygamberimizde (S.A.V.) bu orucu tutardı.

Hicretin ikinci senesinde oruç Müslümanlara farz kılındı. Peygamberimiz (S.A.V.) sadece Ramazan ayını baştan sonuna kadar oruçlu geçirmiştir. (Ramazan ayı hariç, Resulullah (S.A.V.) hiçbir ay tam olarak oruç tutmamıştır.)

(Müslim, Buhari)

Peygamberimiz (S.A.V.) çok oruç tutardı. En faziletli nfile orucu ise, Hz. Davud (A.S.)'un tuttuğu oruçtur. Hz. Davud (A.S.) bir gün oruç tutar, bir

günde tutmazdı. Oruçla ilgili bazı hadis-i şerifler şöyledir:

“Oruç sabrın yarısıdır.”

(Tirmizi)

“Sabır, imanın yarısıdır.”

“Her şeyin bir zekâtı vardır, cesedin zekâtı oruçtur.”

Sadece Allah (C.C.) rızası için ve ihlâsla yapılan ameller kabul edilir. Oruç, diğer bütün ibadetlerden farklı bir özellik arz eder.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir kudsi hadiste şöyle buyurur:

“Allah Teâlâ, âdemoğlunun her işi kendisininindir, yalnız oruç müstesna. Çünkü o, benimdir ve onun mükâfatını verecek olan benim. “

“Yalan, gıybet ve kötü sözleri bırakmayan kim-
senin, oruçlu olarak su ve yemeği bırakmasına ih-
tiyaç yoktur.”

(Nesâî)

“Nice oruçlular vardır ki açlık ve susuzluktan başka bir şeyleri yoktur.”

(Tirmizi)

“Oruç kalkandır. Biriniz oruçlu olduğunda kötü söz söylemesin. Kavga ve münakaşa etmek iste-

yen kimselere ben oruçluyum desin.”

(Müslim, Buhari)

Peygamberimiz (S.A.V.), ramazan ayında imkânları nispetinde Mü'minlere çokça yardımda bulunurdu. Ve bu ayda diğer aylardan çok daha fazla ibadet ederdi. Peygamberimiz (S.A.V.) ramazan ayının son on gününde ise itikâfa girerdi. Bun günleri hep ibadetle geçirirdi. Bin aydan daha hayırlı olan Kadir gecesini böylelikle ihya etmiş olurdu. İftar vakti Peygamberimiz (S.A.V.) ümmetine çokça dua ederdi. Akşam namazını kılmadan önce orucunu hurma veya su ile açardı. Bilhassa iftarda acele eder, sahurunu ise geç yapardı. Ashabın sahur kalkmasını tavsiye ederdi. Çünkü sahur yemeğinde bereket vardır.

Peygamberimiz (S.A.V.) berat gecesini ibadetle geçirir, gündüzleri de oruç tutardı. Her ay en az üç gün oruç tutardı. Bilhassa ayın on üç, on dört ve on beşinci günlerini oruçlu bir şekilde geçirirdi. Pazartesi ve Perşembe günleri de oruç tutardı. Ramazan ayından sonra gelen Şevval ayında ise altı gün oruç tutardı. Peygamberimiz (S.A.V.) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Ramazan bayramından sonra altı gün oruç tutan, bir yıl oruç tutmuş gibi olur.”

Bir ayet-i kerimede şöyle buyrulmuştur:

“Kim bir hayır amelde bulunursa onun yaptığı-
nın on misli ecir verilir.”

Peygamberimiz (S.A.V.) aşure günü (muharrem ayının onuncu günü) ve kurban bayramından bir gün önceki arefe gününde oruç tutardı. Peygamberimiz (S.A.V.) şöyle buyurmuştur:

“Arefe günü oruç tutan kimsenin önündeki bir yıl ile geçmişteki bir yıllık (küçük) günahları mağ-firet olunur.”

Bayram gecelerini de mutlaka ihya eden Peygamberimiz (S.A.V.) şöyle buyurmuştur:

“Kim her iki bayramında gecesini, Allah’tan se-vap umarak ibadet ile geçirirse kalplerin öldüğün-de kalbi ölmez.”

Dini bayramlardan olan ramazan ve kurban bayramının birinci günü ise oruç tutmazdı. Ayrıca kurban bayramının ikinci, üçüncü ve dördüncü günleri de oruç tutmak caiz değildir.

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ZEKÂTI

Zekâtın lügat anlamı temizlenmek arınmaktır. İslam'ın beş şartından birisi de zekât vermektir. Peygamberimiz (S.A.V.) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“İslam beş temel üzerinde kurulmuştur. Bunlardan biri de zekât vermektir.”

(Buhari, Müslim)

Kur'an-ı Kerim'de 34 yerde zekât zikredilmiştir. Bu da zekâtın ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Bilhassa Kur'an'da zekât namazla birlikte zikredilmektedir.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Namazı gereği gibi kılın, zekâtı verin.”

(Bakara Suresi, 110)

Peygamberimiz (S.A.V.) bir hadis-i şeriflerinde;

“Mallarınızı zekât ile koruyunuz.” Buyurmuştur.

Zekâtı verilen mal adeta sigortalanmıştır. Kolayca ziyan olmaz. Allah (C.C.) o malı korur.

İnsanların yaratılışları gereği dünyaya ve onun içindekilere karşı bir sevgileri vardır. Mal, mülk ve makam yüzünden, insanlar birbirlerine düşman olmakta hatta birbirlerini öldürüp yok etmektedirler. İslam bütün bu kötü huyları getirdiği güzel prensiplerle tamamen ortadan kaldırmaktadır. Zekât aşırı cimriliği yok eder, nefis temizler. O zamanda insan Allah'ın rahmetine nail olur. Peygamberimiz (S.A.V.) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Âdemoğlunun bir vadi dolusu altını olsa, bir vadi daha olsun ister, insanoğlunun gözünü ancak toprak doyurur.”

(Buhari)

İnsanın zekât vermesiyle mala karşı olan aşırı sevgisi azalır. Mal Allah (C.C.) yolunda harcanıp, fakir ve muhtaç kişilere verildiği zaman, insanın ruhu Allah (C.C.) katında fazilet kazanıp yücelir.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmak-

tadır:

“Kim nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerdir.”

(Haşr Suresi, 9)

Bu ayeti kerimede hicret esnasında ensarın muhacirlere olan tutumu anlatılmaktadır. Ensar halkının kendileri muhtaç iken, başkalarının ihtiyaçlarını giderdikleri bildirilmektedir. Allah (C.C.) zekâtını vermeyenlerin ahirette azap edileceklerini bize bildirmektedir. Kur'an-ı Kerim'de şöyle haber verilmektedir:

“Altın ve gümüşü yığıp da onları Allah yolunda harcamayanlar yok mu işte onlara elem verici bir azabı müjdele!”

(Tevbe Suresi, 34)

Altın ve gümüşü veya nakit parayı ya da malı biriktirip de zekâtını vermeyen, hayırlı ve yararlı işlerde kullanmayanların ahirette şiddetli azap görecekleri anlatılmaktadır. Malı biriktirip yığmak, fakir ve muhtaçlara yardım etmemek çok yanlış bir harekettir. Allah (C.C.)'ın rızasını kazanmak için mutlaka elinde bulunan maldan, imkânı nispetinde ihtiyaç sahiplerine vermek lâzımdır.

İnanmayanların bazıları mal varlığına göre insanlara değer verirler. Hayatın kolaylaşması ve düzenin sağlanması, düzgün ahenkli bir şekilde

yaşamın devam etmesi için, Allah (C.C.) insanların mali güçlerini farklı takdir edip, taksim etmiştir. Bütün insanlar zengin olsaydı, kimse kimsenin işinde çalışmazdı. Ve dünya düzeni bozulurdu. İhtiyaç sahiplerine fakir ve muhtaçlara yardım etmek her Mü'min kişi için dini bir görevdir. Yapılacak olan bu yardım sayesinde alan ve veren arasında bir muhabbet ve sevgi doğar. Böylelikle toplum düzeni de sağlanmış olur.

Peygamberimiz (S.A.V.) hiçbir zaman zekât verecek bir nisaba sahip olmamıştır. Eline çok miktarda para geçmiştir. Fakat bunların hepsini fakir ve muhtaçlara hiç beklemeden dağıtmıştır. Bir sefer eline çok büyük miktarda bir para geçmişti. Bu parayı ashaba dağıtmak için Hz. Bilal (R.A.)'e vermişti. Hz. Bilal (R.A.) o gün verilen paranın sadece bir kısmını dağıtabilmişti. Paranın tamamını dağıtmadığı için Peygamberimiz (S.A.V.) o akşam evine gitmemiş ve mescidde yatmıştı. Bu paranın tamamı dağıtıldıktan sonra Peygamberimiz (S.A.V.) evine gitmiştir. Peygamberimiz (S.A.V.) miras ve servet de bırakmamıştır. Bıraktığı bir miktar mal ise sadaka olarak fakir ve muhtaçlara dağıtılmıştır. Hayır, yapma konusunda Peygamberimiz (S.A.V.)'den daha cömert hiç kimse yoktur.

Peygamberimiz (S.A.V.) sık sık sadaka verir ve ashabına da sadaka vermelerini emrederdi. Sadaka fakire verilen bir maldır. Sadakanın gizli bir şe-

kilde verilmesi daha uygundur.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir hadis-i şerifte şöyle buyurmuştur:

“Gizli verilen sadaka Rabbin gazabını söndürür.”

(Taberani)

İnsan bir günah işlediği zaman hemen arkasından tövbe edip bir sadaka vermesi uygun olur. Verdiği sadakayı da orada burada herkese anlatmaması gerekir. Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Sadakalarınızı başka kakmak ve eziyet etmek suretiyle boşa çıkarmayın.”

(Bakara Suresi, 264)

Sadakayı kendisi için seçtiği güzel şeylerden, malın en iyisinden vermelidir. Güzel ve hoş olmayan şeyleri ise vermemesi gerekir. Sadakanın ilk önce akrabaya verilmesi daha çok sevaptır. Hatta kendisi ile ilişkiyi kesen akrabaya verilmesi daha faziletlidir. Böylece akrabalar arasında yakınlık, muhabbet ve iyi ilişki doğar. Zengin iken fakir düşen kimselere sadaka vermek çok sevaptır. Ölen bir kimse için de sadaka verilebilir.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir kısım hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Haram maldan verilen sadaka kabul edilmez.

Saklarsa cehenneme gidinceye kadar ona yolluk olur.”

“Bir hurmanın yarısıyla da olsa sadaka vererek ateşten korununuz. Eğer yanında sadaka verecek bir şey yoksa dilenciye güzel bir sözle savınız.”

(Müslim, Buhari)

“Çorbayı pişirdiğin zaman bol sulu yap, sonra komşulardan bir aileyi seç. O çorbadan sadaka olarak bir miktarını o aileye ver.”

(Müslim)

İman ehli olan bir Mü'min asla cimri olmamalıdır. Cimrilik çok kötü bir hastalıktır. Allah (C.C.)'ın vermiş olduğu çeşitli nimetlerden fakir ve muhtaç olanlara yardım etmek gerekir. Ancak o zaman verilmiş olan nimetin şükrü yerine getirilmiş olur.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Allah, bir kuluna herhangi bir nimeti ihsan buyurduğu zaman o nimetin, o kulun üzerinde görünmesini sever.”

(Ahmed, Tirmizi)

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) HACCI

Hac, İslam'ın beş temel ibadet esassından biridir. Hicretin dokuzuncu yılında farz kılınmıştır.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Oraya gitmeye imkân bulabilen herkesin Allah için Kâbe'yi hac etmesi gerekir.”

(Al-i İmran Suresi, 97)

Başka bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

“İnsanları hacca çağır...”

(Hac Suresi, 27)

Haccın farz kılınmasından sonraki yıl yani hicretin onuncu senesinde Peygamberimiz (S.A.V.) ilk

ve son hac farizasını eda etmiştir. Dört kere de umre yapmıştır.

Peygamberimiz (S.A.V.) veda haccında vakfe yaptığı bir sırada Mâide Suresi nazil olmuştur.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Bugün sizin için dininizi kemâle erdirdim. Üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam'ı ihtiyar ettim.)

(Mâide Suresi, 3)

Hicretten önce Peygamberimiz (S.A.V.)'in kaç kere hac yaptığı kesin olarak bilinmemektedir. Bu konuda değişik rivayetler vardır. Peygamberimiz (S.A.V.) veda haccına gitmeden önce bunu bütün Müslümanlara ilan etti. İmkânı olanlar, Peygamberimiz (S.A.V.) ile birlikte hac farizasını eda etmek için yola çıktılar. Medine'nin dışında bulunan Müslüman kabilelerden binlerce kişi Peygamberimiz (S.A.V.)'e katıldılar.

Hz. Muhammed (S.A.V.) meşhur olan veda hutbesini üç günde üç sefer ayrı ayrı tekrarladi. Arefe günü Arafat'ta, bayramın birinci günü Mina'da yine bayramın ikinci günü Mina'da ilan etti. Veda hutbesi özet olarak şöyledir:

Canlarınız ve mallarınız, ırzlarınız her türlü tecavüzden masundur. Benden sonra eski dalaletlere

dönüp birbirinizin boynunu vurmayınız. Ne zulmediniz ne de zulme uğrayınız, Allah'ın emriyle faizcilik artık yasaklanmıştır. Kan davaları kalkmıştır. Kadınların haklarına riayet ediniz. Bütün Müslümanlar kardeştir. Size Kur'an-ı emanet bırakıyorum. O'na sarıldıkça yolunuzu şaşmazsınız.

Kıyamete kadar bütün Müslümanlar için geçerli olup titizlikle uymaları gereken çok önemli prensipleri veda hutbesiyle bildirmiştir.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir kısım hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Hac ibadetlerinizi (yani haccın nasıl yapılacağını) benden öğrenin.”

(Müslim, Nesâî)

“Kim hac eder, kötü söz söylemez ve kötü harekette bulunmazsa o kimse anasından doğduğu gibi tertemiz evine döner.”

(Buhari, Müslim)

“Hac yolunda vefat edene kıyamete kadar ecir ve sevap yazılır.”

“Bir kimse anne ve babası öldükten sonra onların yerine hac yapsa veya yaptırırsa, onları cehennemden kurtarmış olur.”

“Hacca gidemeyecek derecede sıhhati bozulan birinin yerine bedel olarak bir başkası hacca gide-

bilir.”

“Ramazan ayında yapılan bir umre (sevap ciyetiyle) bir hacca muadildir.”

“Zemzem suyu ne maksatla içilirse o maksatla faydalı olur.”

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ZİKRI

Zikrin lügat anlamı hatırlamak, anmaktır. Zikir; Allah'ı devamlı olarak hatırdan tutarak O'nu anmaktır. Allah'ı zikir etme hususunda, bütün insanlar için en güzel örnek Hz. Muhammed (S.A.V.)'dir. Hz. Muhammed (S.A.V.) ayakta, otururken, yatarken, yerken, içerken kısacası her an ve her sözde Allah'ı anardı. Bir an bile gaflete düşmezdi. Zikirle ilgili Kur'an-ı Kerim'de pek çok ayet vardır. Allah'ı zikretmek Kur'an-ın kesin emridir.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'in bir kısım ayet-i kerimelerinde şöyle haber vermektedir:

“Onlar, ayakta dururken, otururken, yanları üzerine yatarken (her vakit) Allah'ı anarlar.”

(Al-i İmran Suresi, 191)

“Ey İnananlar! Allah’ı çokça zikredin. Ve O’nu sabah akşam tesbih edin.”

(Ahzab Suresi, 41-42)

“Namazı bitirince de ayakta, otururken ve yanınız üzerinde yatarken (daima) Allah’ı anın.”

(Nisa Suresi, 103)

Namaz kılmak en büyük zikirdir. Fakat Allah’ı anmak yalnız namaz halinde olmamalıdır. Namazın dışında da her daim Allah’ı anmak gerekir.

Kişi kimi severse hep onu anar. Allah’ı seven de O’nu her an anar. Zikir yapmanın zamanı ve mekânı yoktur.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“Hiçbir ticaret, hiçbir alışveriş, onları Allah’ın zikrinden alıkoymaz. “

(Nur Suresi, 37)

“Allah’ı anmak elbette (ibadetlerin) en büyüğüdür. Allah yaptıklarınızı bilir.”

(Ankebut Suresi, 45)

Kalbin gıdası Allah’ı anmaktır. Ruh ancak bununla tatmin olup yükselir ve Allah’a yakın olur. Her an yapılan zikir sayesinde, insan mutluluğa ve huzura kavuşur.

Bir kısım Hadis-i Kudsilerde Cenab-ı Hak şöyle buyurmaktadır:

“Kulum beni zikredip dudaklarını benim için kıpırdattığı müddetçe ben kulumla beraberim.”

(İbni Mace)

Başka bir Hadis-i Kudsi’de şöyle buyrulmaktadır:

“Kulum beni kalbinde zikrettiği zaman ben de onu nefsimde zikrederim. Beni bir cemaatte zikrettiği zaman, onun cemaatinden daha hayırlı bir cemaat içerisinde kendisini zikrederim. Bana bir karış yaklaştığı zaman, ben ona bir arşın yaklaşıyorum. O bana bir arşın yaklaştığı zaman ben ona bir kulaç yaklaşıyorum. Bana yürüyerek geldiği zaman, ben ona koşar adımlarla yaklaşıyorum.”

(Müslim, Buhari)

Peygamberimiz (S.A.V.) bir kısım hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Rabbini zikredenlerle, zikretmeyenlerin durumu ölü ile diri gibidir.”

(Buhari)

“Âdemoğlu zikrullahtan daha çok kendini Allah’ın gazabından koruyabilecek bir amel işlememiştir.”

Zikirsiz bir hayat gaflettir. Ve kıyamet günü ise pişmanlıktır.

Zikrin en efdali; “Lâ ilâhe illallah” demektir. Anlamı; Allah’tan başka ilah yoktur. Bu zikir aynı zamanda cennetin anahtarı ve bedelidir.

Peygamberimiz (S.A.V.) şöyle buyurmuştur:

“İki kelime vardır ki, dil üzerinde hafiftirler. Mizanda ise o kelimeler ağırdır. Rahman olan Allah’ın nezdinde de sevimli kelimelerdir. Onlar; Subhanallahi ve bihamdihi ve Subhanallahil azimdir.”

(Müslim, Buhari)

“La havle vela kuvvete illa billâh. Cennet hazinesinden bir kelimdedir. Anlamı; Allah’tan başka ne bir güç ne de bir kuvvet vardır.”

“La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh lehü’l mülkü ve lehü’l hamdü ve hüve ala külli şeyin kadir. Anlamı; Allah’tan başka ilah yoktur. Ortağı bulunmamaktadır. Mülk O’nundur. Hamd O’na mahsustur. Her şeye gücü yeten O’dur.”

Peygamberimiz (S.A.V.) bu zikirleri çok söylerdi. Ve ashabının da söylemesini tavsiye ederdi.

“Subhanallahi ve’l hamdülillahi ve la ilahe illallahu vallahu ekber. Anlamı; Allah’ı noksan sıfatlardan tenzih ederim. Hamd, Allah’a mahsustur. Allah’tan başka hiçbir ilah yoktur. Allah en büyüktür.”

Bu zikirde Peygamberimizin (S.A.V.) en çok sevdiği zikirlerden biriydi.

Hız. Aişe (R.A.) validemiz Peygamberimizi (S.A.V.) şöyle anlatmıştır:

“Resulü Ekrem hayatının her anında Allah’ı zikrederdi.”

(Buhari)

Çok tövbe ve istiğfara devam ederdi, her fırsatta işe şu zikri yapardı;

“Subhanallahi ve bihamdihi estağfurullah ev etûbü ileyh. Anlamı; Allah’ım! Seni noksan sıfatlardan tenzih eder ve sana hamd eder ve sana yönelirim. Beni bağışla Allah’ım.”

Peygamberimiz (S.A.V) bir hadisi şeriflerinde ise şöyle buyurmuştur:

“Her namazdan sonra otuz üç defa Subhanallah, otuz üç defa Elhamdülillah, otuz üç defa Allahu Ekber deyip yüz sayısında La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh lehü’l mülkü ve lehü’l hamdü ve hüve ala külli şeyin kadir ile tamamlayan kimsenin günahları af olunur.

Bir kısım ashabına şu zikirleri söylemelerini tavsiye etmiştir:

Yüz defa Subhanallah

Yüz defa Elhamdülillah

Yüz defa Allahu Ekber

Yüz defa La ilahe illallah

Peygamberimizin (S.A.V.) birçok hadis-i şerifleri zikrullahla ilgili olup bunların hepsini yazmak mümkün olmadığından sadece birkaç tanesini naklettik.

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) ALLAH KORKUSU

Allah korkusu, Allah'ın bildirdiği bütün farzları yerine getirmek ve yasakladığı haramların hepsinden kaçınmaktır. Şüpheli olan yani helal ve haram olduğu kesin olarak bilinmeyen şeylerden de uzak durmaktır. Bu şekilde hareket eden kimse Allah (C.C.) katında eşsiz bir değer kazanır.

Allah (C.C.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

“Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız O'ndan en çok korkanınızdır.”

(Hucurat Suresi, 13)

Allah (C.C.) katında üstünlük ancak takva ile dir.

Başka bir ayette şöyle buyurmaktadır:

“Kulları içinde ancak âlimler, Allah’tan gereğince korkar.”

(Fatır Suresi, 28)

Allah’ı en iyi bilen ve O’na en çok saygı gösteren ilim ehli olan âlimlerdir. İlim ancak imanla birleşirse bir değer kazanır. Yoksa imansız ilim sadece dünya için fayda temin eder, bu da geçicidir, kabir kapısına kadardır.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Hikmetin başı Allah korkusudur.”

Allah’tan korkma konusunda Peygamberimiz (S.A.V.) en zirvedeydi. Allah’ın bildirdiği bütün haramlardan da şiddetle kaçınırdı. Şüpheli şeylere ise asla yanaşmazdı. Çünkü Peygamberimiz (S.A.V.) Allah’ın sıfatlarını en iyi bilendi.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir gece evinde sabaha kadar hiç yatmamış, neden yatmadığı sorulduğunda, evde bir hurma bulmuştum onu yedim. (Bizde sadaka hurmalarında vardı. Onun sadaka hurması olduğundan korktum diye ifade etmiştir.

Peygamberimizin (S.A.V.) Allah (C.C.) korkusu insanlardan çok farklı idi. Namaza durduğu zaman göğsünden fıkır fıkır kazan kaynarcasına ses çıktığını ashab işitirdi.

Bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur:

“Ben sizin içinizde Allah’tan en fazla korkanınızımdır.”

(Buhari)

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“Rablerinden korkanlar için hidayet ve rahmet (haberi) vardır.”

(A’raf Suresi, 154)

Başka bir ayette de şöyle buyrulmaktadır:

“Allah kendisine karşı (gelmekten) sizi sakındırıyor.”

(Al-i İmran Suresi, 28)

Peygamberimiz (S.A.V.) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Eğer siz benim bildiklerimi bilseydiniz, mutlaka az güler çok ağlardınız.”

(Buhari, Müslim)

İnsanların dünyada iken işledikleri günahların ahiretteki cezası şiddetli olacaktır. Onun için insanların, aslında çokça gülmeleri değil, ağlamaları gerekir.

Bu durum Kur’an-ı Kerim’de şöyle ifade edilir:

“Artık kazanmakta olduklarının cezası olarak az gülsünler, çok ağlasınlar!”

(Tövbe Suresi, 82)

Bir hadis-i kutside Cenab-ı Hak buyuruyor ki:

“İzzetime yemin ederim; kulum için iki korkuyu bir araya getirmeyeceğim ve kulum için iki emniyeti bir araya getirmeyeceğim. Eğer kulum dünyada benden emin olursa kıyamet günün de onu korkuturum. Eğer dünyada benden korkarsa kıyamet gününde onu emin kılarım.”

(Beyhaki)

Peygamberimiz (S.A.V.) şiddetli rüzgâr estiğinde ve hava bozup siyah bulutlar gözükmeye başladığında rengi solar, heyecanlanır ve evde gezinirdi. Geçmiş ümmetlerin bir kısmı helâk olduğu için, ümmetinin de bu akıbete uğramasından korkardı. Kibleye dönerek Allah'ım (felaketlerden sana sığınırım.) şeklinde duada bulunurdu. Hava düzeliş her şey normale döndüğünde Allah'a hamd ederdi.

Peygamberimiz (S.A.V.) ümmetinin kurtuluşu için çok dua eder, gözyaşı döker ve Allah'a yalvarırdı. Bir gece sabaha kadar aşağıdaki ayetleri okuyup ağlamıştır.

“Eğer kendilerine azap edersen şüphesiz onlar senin kullarıdır. (Dilediğini yaparsın) Eğer onları bağışlarsan şüphesiz sen izzet ve hikmet sahibi-

sin.” derdi.

(Maide Suresi, 118)

“Çünkü onlar (putlar) insanlardan birçoğunun sapmasına sebep oldular Rabbim. Şimdi kim bana uyarsa o bendendir. Kim de bana karşı gelirse, artık sen gerçekten çok bağışlayan, pek esirgeyensin.”

(İbrahim Suresi, 36)

Hız. İbrahim (A.S.) bir zaman, putperestlerin bağışlanmasını temenni etti. Müşriklerin Allah (C.C.) tarafından bağışlanmayacakları bildirildikten sonra onların affı için bir daha dua etmedi.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir gün Abdullah İbni Mes’ud (R.A.)’dan Kur’an okumasını istemişti. “O da, sana Kur’an indiği halde ben mi sana okuyayım demesi üzerine Peygamberimiz (S.A.V.); evet O’nu başkasından dinlemek hoşuma gidiyor buyurmuştur. Abdullah İbni Mes’ud (R.A.) nisa sure-sini okudu. 41. Ayete geldiğinde Peygamberimiz (S.A.V.); şimdilik yeter diyerek ağlamaya başlamıştır.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“Her bir ümmetten bir şahit getirdiğimiz ve seni de onlara şahit olarak gösterdiğimiz zaman halleri nice olacak!”

(Nisa Suresi, 41)

Bütün peygamberler ümmetlerine aynı iman esaslarını getirmişlerdir. Peygamberlerin getirdikleri iman ve nizamı değiştiren veya bunları inkâr edenler ahirette mutlaka Allah’a hesap vereceklerdir. Peygamberleri de onların aleyhinde şahitlik edeceklerdir. En son gelen Peygamberimiz (S.A.V.) de bütün peygamberlerin lehine şahitlik ederek onların dediklerini aynen tasdik edecektir.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Allah katında hiçbir şey iki damla ve iki izden daha sevimli değildir. İki damla, Allah korkusuyla akıtılan gözyaşı damlası ve Allah yolunda dökülen kandamlasıdır. İki iz ise Allah yolunda çarpışırken alınan yara izi ve Allah’ın emrettiği farzlardan birini yerine getirmekten kalan kulluk izi (alnındaki secde izi) dir.

(Tirmizi)

PEYGAMBERİMİZİN (S.A.V.) SABRI VE ŞÜKRÜ

Sabır; acılara ve musibetlere katlanmak suretiyle tahammül etmektir.

Şükür; nimeti veren yüce Allah'ı övgü ile hatırlamaktır.

Sabır çok önemli olduğu için Kur'an-ı Kerim'in yetmiş küsur yerinde tekrar tekrar zikredilmiştir.

İnsan yaşadıkça mutlaka acı ve tatlı bazı olaylarla karşılaşır. Çünkü bir imtihan dünyasında yaşıyoruz. Acı olaylara karşı tahammül göstermek suretiyle göğüs germek gerekir. Bu karşılaştığı felaketler mutlaka insanı imtihan ve denemek içindir. Gelen felaketlere karşı sabırlı olmak gerekir.

Bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle ifade edilir:

“Andolsun ki izi biraz korku ve açlık; mallardan, canlardan ve ürünlerden biraz azaltma (fakirlik)

ile deneriz. Ey Peygamber! Sabredenleri müjdele!”

“O sabredenler, kendilerine bir bela geldiği zaman; biz Allah’ın kullarıyız ve biz O’na döneceğiz, derler.”

(Bakara Suresi, 155-156)

Her zaman için sabrın sonu başarıdır. Sevinç ve mutluluktur.

Peygamberimiz (S.A.V.) şöyle buyurmuştur:

“Hiç kimseye sabırdan daha hayırlı ve geniş bir şey verilmemiştir.”

(Buhari)

Başka bir hadis-i şeriflerinde de şöyle buyurmuştur:

“Sabır imanın yarısıdır.”

(Ebu Nuaym)

Ebu Talip ile Hz. Hatice (R.A.)’nin vefatından sonra Kureyş müşrikleri hakaret, işkence ve zulümlerini artırdılar. Peygamberimizin (S.A.V.) Mekke’den çıkmasına hicret etmesine sebep oldular. Yakınlarını öldürdüler. Yahudi ve Hristiyanlar da müşriklerle iş birliği yaptılar. Bu sıkıntılı dönemde, Peygamberimiz (S.A.V.) Taif’e giderek risalet görevini anlatmak suretiyle onlardan destek istedi.

Taif halkı destek vermediği gibi küstahça O'nu taşıyarak memleketlerinden çıkardılar. Peygamberimiz (S.A.V.) bir gün Kâbe'de namaz kılarken azılı müşriklerden Ukbe yeni kesilen bir hayvanın iç organlarını getirerek secde de iken Efendimizin (S.A.V.) omuzlarına koydu. Bu durumu planlayan azılı müşrikler kahkaha ile gülüp hep birlikte alay ettiler. Allah (C.C.) bu müşriklerin kısa bir zamanda belalarını verdi. Yapılan bu zulüm ve haksız hareketleri Müslümanların önleyecek hiçbir güçleri yoktu. Rahmet Peygamberi (S.A.V.) de beddua etmiyordu. Sadece sabrediyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) bir gün Kâbe'nin avlusunda iken azılı müşrik Ukbe Bin Muayt Peygamberimizi (S.A.V.) boğmaya çalışmıştır.

Kur'an-ı Kerim Peygamberimizin (S.A.V.) risalet görevini yaparken karşılaşacağı bu çirkin olaylara karşı sabretmesini tavsiye etmiştir. Ondan önce gelen Peygamberlerinde benzer durumlarda karşılaşmış oldukları ve sabrettikleri bildirilmiştir.

Bu durum Kur'an-ı Kerim'in bazı ayetlerinde şöyle ifade edilir:

“Andolsun ki senden önceki peygamberler de yalanlamıştı. Onlar, yalanmalarına ve eziyet edilmelerine rağmen sabrettiler, sonunda yardımımız onlara yetti. Allah'ın kelimelerini (kanunlarını) değiştirebilecek hiçbir kimse yoktur. Muhakkak ki peygamberlerin haberlerinden bazısı sana da gel-

di.”

(En'am Suresi, 34)

Başka bir ayette şöyle buyrulmuştur:

“O halde Resulüm peygamberlerden azim sahibi olanların sabrettiği gibi sen de sabret. Onlar hakkında acele etme, onlar vaat edildikleri azabı gördükleri gün sanki dünyada sadece gündüzün bir saati kadar kaldıklarını sanırlar. Bu, bir tebliğdir. Yoldan çıkmış topluluklardan başkası helâk edilir mi hiç!”

(Ahkaf Suresi, 35)

Ayette geçen (azim sahibi peygamberler) Hz. Nuh, İbrahim, Musa, İsa ve Muhammed (A.S.)’dir. Tebliğ esnasında büyük gayretler sarf etmişlerdir. Güçlülere ve düşmanlara göğüs germişlerdir.

Yine başka bir ayette öyle buyrulmuştur:

“Resulüm! Sen, onların söylediklerine sabret.”

(Ta Ha Suresi, 130)

Peygamberimiz (S.A.V.) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“Mükâfatın büyüklüğü belanın büyüklüğü nispetindedir.”

(İbni Mace, Tirmizi)

Peygamberimiz (S.A.V.) risalet görevini yaparken bütün peygamberlerden daha fazla eziyet ve sıkıntı çekmiştir.

O tarihlerde Mekke ve Medine’de kıtlık hüküm sürüyordu. Peygamberimiz (S.A.V.) ve ashabı bazen günlerce yemek bulamıyorlardı. Ve açlığa büyük bir sabır gösteriyorlardı.

Peygamberimizin (S.A.V.) bu sabrı ve mücadelesi sonucunda müşriklerin çoğu İslam’ı kabul ettiler. Peygamberimizin (S.A.V.) başlangıçta göstermiş olduğu sabır, hiçbir zaman zillete karşı boyun eğmek değildi. Çünkü başarının sırrının sabır olduğunu biliyordu. Sonuçta Allah (C.C.) nimetini tamamladı ve bütün azılı müşrikler helak oldu.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir nimete kavuştuğu zaman şükrederdi. Allah’ın insanlara vermiş olduğu rızık ancak şükür etmekle devam edip artmaktadır. Dünyada faydalandığımız her şey rızık kapsamına girer ve bu verilen nimetlere şükretmek gerekir.

Allah (C.C.) Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyurmaktadır:

“Hatırlayın ki Rabbiniz size; Eğer şükredersiniz, elbette size (nimetimi) artıracığım ve eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir diye bildirmişti.”

Başka bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

“Eğer siz iman eder ve şükrederseniz Allah size neden azap etsin! Allah şükre karşılık veren ve her şeyi bilendir.”

(Nisa Suresi, 147)

Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde insanları şükretmeye davet ediyor:

“Öyle ise siz beni (ibadetle) anın ki bende sizi anayım. Bana şükredin; sakın bana nankörlük etmeyin!”

(Bakara Suresi, 152)

Allah'ın bizlere ihsan ettiği nimetler sonsuzdur, sayılarak bitmez. Bizleri yaratmış, sağlık vermiş, iman ve hidayet nasip etmiştir. Bizden sadece şükür istemektedir. Şükür nimeti verene sevgi ve saygı göstermek yapmış olduğu bu iyiliklerin kıymetini bilip bunları takdir etmektir.

Peygamberimiz (S.A.V.) şöyle buyurmuştur:

“Zikrin en faziletlisi elhamdülillah'tır.”

(Tirmizi, İbni Mace, Nesâi)

Yani nimetin Allah (C.C.) tarafından geldiğini bilmektir. Ve memnuniyet göstermektir. Yapılan hiçbir şükür, Allah (C.C.) karşılıksız bırakmayacaktır. Nankörlük yapana da gerekli ceza mutlaka verile-

cektir.

Peygamberimiz (S.A.V.) bir kısım hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“İnsanlara teşekkür etmeyen Allah’a da şükredermez.”

(Buhari)

“Kendisine iyilik edilen kimse o iyiliğe mukabele de bulunsun.”

(Ebu Davud, Tirmizi)

KAYNAKLAR

- Kur'an-ı Kerim ve Açıklamalı Meali / T. Diyanet Vakfı
- Kur'an-ı Kerim Meal ve Kelime Meali / Medine Balcı
- Kur'an-ı Kerim Tefsiri / İbn-i Kesir
- Kütüb-ü Sitte / Prof. İbrahim Canan
- İhya-i Ulumiddin / İmam Gazali
- Muhammedî (S.A.V.) Ahlâk / Mevlana Şibli
- Peygamber Efendimizin 1001 Özelliği / Dr. Muhammed Yılmaz
- Güzel Ahlâk / A. Muhsin Toprak
- Peygamberimizin Örnek Ahlâkı / Mehmet Paksu
- Peygamber Gibi Yaşamak / Dr. Kerim Buladı
- İslâm Ahlâkı / Mehmet Dikmen
- Resulü Ekrem'in Eşsiz Ahlâkı / Şaban Döğen
- Taleal Bedru / Medine Balcı
- O'nun Gibi Yaşamak / Mustafa Gündoğdu
- Efendimizin Yüce Ahlâkı / Ferruh Güven

- Peygamberimizin Örnek Ahlâkı / Abdurrahman Azzam
- Saadet Asrında Doğruluk ve Sadakat / Yusuf Karagöl
- En Güzel Rehber Hz. Muhammed / Dr. Durak Puzmaz
- Peygamber Efendimizin Hayatı ve Örnek Ahlâkı / İsmail Sarıkaya
- 365 Gün Dua / Mehmet Oruç
- Model İnsan Peygamber / Bekir Sağlam
- İslâm Ahlâkı ve Adabı / İmamzade Muhammed Bin Ebubekir El Buhara
- İslâm Ahlâkı / M. Hâdimi
- Güzel Ahlâk Sahibi olmak / Asım Şark
- Peygamber Efendimiz / Tahir Büyükkörükçü
- Resulullah'ın Büyüklüğü / Prof. Halil İbrahim Molla Hatır.

